TRƯỜNG CA

cánh đồng hoa vàng

A SAGA OF THE YELLOW FLOWER FIELD

yên sơn

TẬP TRUYỆN NGẮN
SHORT STORY

Tập Truyện Ngắn Short Story

TRƯỜNG CA
CÁNH ĐỒNG HOA VÀNG
A SAGA OF THE YELLOW FLOWER FIELD

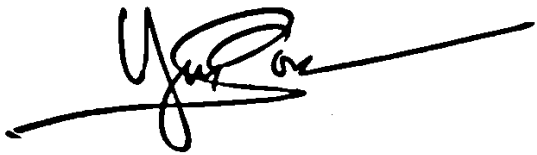

Yên Sơn

Truyện ngắn *Short Story*

Trường Ca
Cánh Đồng Hoa Vàng

A Saga Of The Yellow Flower Field

Bìa: Hồ Thanh Sơn

Ảnh: Tim Trí Nguyễn

Trình bày: Yên Sơn

Tranh phụ bản: Internet

ISBN 979-8-9851868-2-6
Library of Congress
Control Number: 2022911224

Truyện ngắn

TRƯỜNG CA CÁNH ĐỒNG HOA VÀNG

Tóm tắt cốt truyện

Chuyến xe lửa chạy vòng quanh cuộc đời và dừng lại trên một sân ga trong buổi chiều lộng gió, màu nắng vàng hanh ở một ngày trọng thu. Chuyến xe lửa dừng lại giữa một không gian quạnh quẽ, ở một nơi mà lắm người không biết đâu là đâu. Một vài hành khách âm thầm bước xuống và một vài người khác cũng lặng lẽ bước lên, không ai nghe tiếng chào hỏi cũng chẳng ai nghe tiếng giã từ nào. Giữa không gian vắng lặng đó, một người trung niên vai mang ba-lô như một chàng lãng tử, theo chân mọi người bước xuống sân ga mà không hề định trước.

Giữa tranh tối tranh sáng của buổi chiều vàng, một thiếu phụ không biết từ đâu cũng vừa bước tới… Với suối tóc dài đen

mượt, phủ ngập đôi bờ vai thon nhỏ và đôi mắt tinh anh nhưng đượm đầy xa vắng. Vẻ đẹp của nàng lung linh như những hạt nắng chiều rụng xuống sân ga, chân bước khoan thai, len lách giữa dòng người. Dù vậy, trông nàng không có vẻ gì đưa đón chờ đợi ai; thế nhưng nàng cứ đưa chân bước tới về hướng người đàn ông đang ngơ ngác nhìn quanh. Bốn mắt gặp nhau và dừng lại trên nhau khá lâu. Dù trong thần thái bất định nhưng hành động của hai người như có vẻ đã quen biết nhau tự bao giờ. Ánh mắt quyến luyến của họ dời đi rồi trở lại rồi lại dời đi… Để rồi, khi họ dấn bước ngược chiều nhau, chiếc khăn quàng của thiếu phụ vô tình bị gió tung bay, vướng lên vai áo của người khách lạ. Bốn mắt lại nhìn nhau, cả hai cùng mỉm cười! Họ trao đổi với nhau một điều gì đó và rồi, không có ai bảo ai, cả hai người cùng nhau rời sân ga về phía cánh đồng hoa vàng bao la đang nở rực rỡ cả trời chiều bên ngoài ga vắng.

Họ đi bên nhau, thầm thì thủ thỉ như đôi tình nhân hướng về vô định trong buổi chiều nắng nhạt. Bỗng nhiên người đàn ông nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn, hơi lành lạnh của người đàn bà, họ kéo nhau vụt chạy về hướng ngọn đồi thấp xa xa khi hoàng hôn rơi dần trên cánh đồng hoa vàng mênh mông nhưng đầy huyền bí…

* * *

Sáng hôm sau khi chàng thức dậy… Tất cả đều quạnh vắng. Chàng chạy quanh nhà để chỉ nghe tiếng gọi của cô đơn cùng với tiếng suối róc rách bên ngoài, tiếng gió thì thầm trên cành cây kẽ lá như cùng nhau hợp xướng bản tình ca ly biệt!

…Nhiều năm sau, chàng lãng tử lại nhận được một phong thư từ cánh đồng hoa vàng, trong đó chỉ vỏn vẹn một bài thơ:

TỪ CÁNH ĐỒNG HOA

Thời gian trôi, trôi hoài như mộng ước
Tư lự nhìn mây giăng xám cuối trời đông
Nửa đời em thắt rối sợi chỉ hồng
Hương ngọt đắng lời yêu thương đã hứa
Giọt sương sa lăn dài trên khung cửa
Vẽ bóng người thương nhớ, dấu yêu ơi
Người vẫn xa, em vẫn cứ chơi vơi
Ở một góc ngóng trông về một góc
Có đôi lúc nhớ anh buồn muốn khóc
Nhưng trái ngang rụng đầy lối em đi
Biết làm gì với một nhánh tình si
Bỏ không thể mà ôm chầm… càng không thể!

Short Story

A Saga Of The Yellow Flower Field

Plot Summary

A train runs its endless loop through life and comes to a gentle stop at a quiet station on a breezy afternoon, bathed in the crisp golden sunlight of deep autumn. It halts in a lonely, nameless place where many wouldn't know where they are if they stepped down. A few passengers silently disembark while a few others wordlessly board; no greetings are exchanged, no

farewells heard. Amid this stillness, a middle-aged man, a wanderer with a backpack slung over his shoulder, steps off the train without having planned it.

In the half-light of the golden dusk, a woman appears as if out of nowhere. Her long, sleek black hair spills over her slender shoulders; her bright eyes sparkle yet are tinged with a distant sorrow. Her beauty shimmers like drops of the setting sun scattering across the platform, her steps graceful as she weaves through the dispersing crowd. She does not seem to be waiting for anyone, yet her feet lead her straight toward the bewildered man scanning the empty station.

Their eyes meet and hold, longer than either expects. Though their expressions are hesitant, their actions seem guided by a long-forgotten bond. Their gazes drift apart, return, drift apart again… until a sudden breeze lifts the woman's scarf and it flutters onto the stranger's shoulder. Their eyes meet once more, and they smile at each other. A few quiet words pass between them, words meant for no one else… And then, they start leaving the station together, side by side, walking toward the vast, golden flower field that bursts into full bloom under the late afternoon sky just beyond the empty platform.

They walk together, murmuring to each other like long-separated lovers reunited in a tender twilight. Suddenly, the man takes her delicate, slightly cool hand into his own. Laughing, they break into a run toward a low, distant hill, as dusk softly falls over the endless, mystical field of golden flowers.

* * *

The next morning, when he wakes…

Everything is quiet and empty once more. He wanders around the house only to hear the lonely voice of the brook murmuring outside, and the whispers of the wind through the trees and leaves, all blending into a farewell ballad for a love that seems forever just beyond reach.

…Years later, the wanderer once again received a letter from the golden flower field. Inside, there was nothing but a single poem:

FROM THE FLOWER FIELD

Time drifts on and on, like dreams yet to be found.
I brood beneath the winter sky, watching grey clouds crown.
Half my life I've tangled up this fragile red-threaded vow,
Sweet and bitter whispers of a love I still allow.
A drop of dew slides slowly down the window pane,
Sketching your shadow, beloved, through longing's endless rain.
You remain so far, and I drift in my lone space,
From my corner, I keep waiting for your hidden trace.
At times, missing you brings tears I can't contain,
Yet crooked fate scatters thorns along my lane.
What can I do with this foolish branch of desire?
To cast it away, I cannot; to hold it close, I dare not aspire.

1

NHƯ CHUYỆN LIÊU TRAI

Không có kế hoạch, không hề dự định, chỉ là một khoảnh khắc

bất chợt, nhưng sâu trong lòng tôi lại cảm thấy có một điều gì đó thôi thúc không thể gọi tên. Nhất là khi đoàn tàu dừng lại ở một sân ga xa lạ. Nơi đây, cách quê hương tôi nửa vòng trái đất, chẳng một người quen, chẳng chút định hướng, nhưng khi tôi đưa mắt nhìn qua từng khung cửa sổ thấy cánh đồng mênh mông vàng dưới ánh nắng chiều như một tấm lụa mỏng phủ trùm lên cây cỏ. Bỗng dưng tôi đứng dậy bước xuống sân ga giữa dòng người lên xuống. Ánh nắng chênh chếch như tan vào từng phiến đá sân ga đã nhuộm màu thời gian.

Trước mắt tôi trải rộng một cánh đồng hoa vàng rực rỡ, lung linh như đang tự phát sáng. Tôi như bị thôi miên, bước chân bất giác tiến về phía những sắc hoa lay nhẹ trong gió. Giữa dòng người lên xuống, giữa tiếng còi tàu hụ giục giã, bỗng ánh mắt tôi đậu trên nụ cười của một cô nương trờ đến.

Nàng đến nhẹ như làn sương cuối chiều, tà áo trắng lay động bên làn tóc xõa buông. Nụ cười nàng như búp hoa vừa hé nở giữa nắng chiều êm nhẹ; đôi mắt như hồ thu ngưng đọng cả

bầu trời. Tôi không thể không bước lại gần, không thể không cất lời hỏi han. Nàng như không lạ lẫm, cũng chẳng chút e dè, chỉ mỉm cười và gật đầu chào thay cho lời xã giao; đôi má ửng hồng, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi như đã quen tự thuở nào.

Tôi ngước nhìn cánh đồng hoa rồi buột miệng nói:

"Cánh đồng hoa vàng nầy đã giữ chân tôi ở đây."

Nàng mỉm cười nhưng không có vẻ ngạc nhiên lắm:

"Tôi cũng đã thốt lên lời ấy khi tới nơi nầy cách đây hơn hai mươi năm trước"

"Thế cô đã biết rành rẽ nơi nầy rồi. Cô có thể cùng tôi đi dạo trong buổi chiều hôm nay?"

"Tôi sẵn lòng nếu anh muốn."

Chỉ có thế, chúng tôi cùng sánh bước đi vào cánh đồng hoa. Hoa vàng ngập lối, trải thảm dưới chân. Gió thoảng mùi hương nhẹ nhàng, thơm như lụa mới, quyện trong mái tóc nàng, khiến tôi như trong cơn mộng. Nàng bước song song bên tôi cho tôi cảm tưởng như một đôi tình nhân đã biết nhau từ kiếp nào. Từ nụ cười, ánh mắt, mùi hương của nàng, mỗi mỗi đều cho tôi cảm giác thân thiết, gần gũi. Chúng tôi cứ bước đi, hướng về ngọn đồi thấp thoáng xa xa, xanh mờ dưới nắng chiều như đi giữa một chốn thần tiên nào đó.

Bỗng nhiên trong tâm trí tôi thức dậy một ước mơ, "Ước gì ta có thể nằm giữa cánh đồng hoa và ngủ dưới trăng đêm nay."

Tôi quay qua nhìn nàng không nói. Nàng lại mỉm cười khẽ bảo:

"Nhà em cũng ở gần đây thôi, bên chân đồi nơi có con suối chảy róc rách bốn mùa."

Tôi không chút nghi ngờ nào nhưng cũng giật mình, dường như nàng đọc được ý tưởng sâu kín của tôi. Tự nhiên tôi nắm lấy tay nàng:

"Em ơi! Chúng ta đang ở trong mộng hay thực?"

Với nụ cười toả sáng, nàng đằm thắm nắm chặt tay tôi cùng bước đi. Đến bên chân đồi, nơi có dòng suối nước trong veo chảy rì rào qua mấy khe đá. Bất giác tôi ôm choàng lấy nàng cùng lúc nàng cũng quấn chặt lấy tôi, ngước lên, nhắm mắt. Tôi mê man hôn vào đôi môi mọng đỏ đợi chờ, hương vị ngọt ngào của làn môi làm tê dại đầu lưỡi.

Hoàng hôn xuống dần, nhuộm ánh chiều lên gương mặt nàng. Bầu trời chầm chậm chuyển sang sắc tím, rồi ánh trăng đầu tháng hiện lên nơi chân đồi. Chúng tôi ngồi bên nhau trên một gò đất thấp, gió nhẹ thổi qua làm rung rinh tà áo và làm lòng tôi rung lên những nhịp dịu dàng. Nàng ngồi tựa vào vai tôi trong khi tôi hát nho nhỏ, như lời ru, một bản tình ca xưa cũ. Đôi mắt nàng lim dim như đang đi vào cõi mộng; tôi lại xoay người, hai tay áp hai bên má nàng, làn da mát rượi cho tôi cảm xúc dâng trào. Và rồi, chúng tôi đắm đuối hôn nhau. nụ hôn ngọt dịu như vừa nhấp phải chén rượu hồng đào.

Đêm ấy, trăng sáng ngập trời. Nàng đưa tôi về một ngôi nhà nhỏ bên sườn đồi, mái tranh đơn sơ, nhưng ánh trăng rơi đầy ngõ trước vườn sau. Tôi cảm tưởng mình không còn thuộc về thế giới cũ nữa. Cánh tay nàng là khung trời, hơi thở nàng là hương đêm, và căn phòng ấy là thiên đường tôi chưa từng nghĩ đến. Nàng gối đầu lên vai tôi, thì thầm, *"Trái tim anh đập rất*

thật nhưng em lại có cảm giác như mình đang mơ". Chúng tôi cứ quấn quít với nhau như không ai muốn rời. Tiếng gió bên ngoài xuyên qua cành cây kẽ lá tạo thành những âm thanh ma quái như tiếng hát ru trong khi ánh trăng vẫn soi huyền hoặc.

Nhưng bình minh đến như một lời cảnh tỉnh. Tôi tỉnh giấc, đưa tay tìm nàng, chỉ thấy khoảng không lạnh lẽo. Ngoài khung cửa, chim hót râm ran, gió lay động như thì thầm điều gì tôi không hiểu rõ. Tôi đi tìm khắp nơi và chỉ thấy một bức thư còn ướt mực, như thể nàng vừa mới rời đi. Trong thư, nàng viết, *"Nếu còn duyên, ta lại sẽ gặp ta. Chỉ cần nhớ cánh đồng hoa vàng sẽ vẫn luôn còn đó."*

Tôi quay về sân ga với lòng trĩu nặng. Cánh đồng hoa vàng vẫn rực rỡ, vẫn gió lay từng cánh nhỏ. Nhưng nàng thì không còn. Chuyến tàu mới lại đến, người đến người đi, không ai hay biết tôi vừa rời khỏi một cõi mộng đẹp đến nhường nào. Tôi tự hỏi liệu tất cả chỉ là một giấc mơ? Hay là một sự thực mỏng manh giữa hai bờ thực ảo? Dẫu thế nào, tôi vẫn sẽ quay lại nơi nầy, nơi có hoa vàng bất tận, có ngọn đồi thơ mộng, có tiếng suối reo bốn mùa; nơi từng có một ánh mắt, một nụ cười, một đêm trăng huyền hoặc khó quên. Nếu còn duyên, có lẽ… ta sẽ lại gặp nhau.

Vâng em thương, *"Nếu còn có duyên, ta lại sẽ gặp ta. Chỉ cần nhớ cánh đồng hoa vàng sẽ vẫn luôn còn đó."*

Tàu đã rời sân ga, tôi cố thò đầu ra để ngó về phương trời cũ, nơi giấc mộng đêm qua vẫn rạt rào trong từng hơi thở, từng thớ thịt. Vâng, xa thật rồi! Tôi hít vào một hơi dài, tự nhủ, "Đôi khi, những mối tình đẹp nhất… là những điều không thể nắm giữ." Chỉ có thể tin, có thể nhớ. Và chỉ có thể đợi chờ.

1

AS IF FROM FAIRY TALES

There was no plan, no intention, just a sudden moment, a flicker of impulse. Yet somewhere deep inside, I felt an unnamed urging. Especially when the train halted at a station I had never seen before. This was a place halfway around the world from my homeland, without acquaintances or directions. But when I looked out through the train window, I saw a golden field stretching endlessly beneath the afternoon sun, like a silk veil draped over the earth. Almost without thinking, I rose from my seat and stepped off the train amid the stream of travelers. The slanted sunlight seemed to melt into the timeworn stones of the station platform.

Before me lay a golden field, radiant and glistening as though it generated its own light. I was spellbound. My feet moved on their own toward the flowers that gently swayed in the breeze. Amid the bustle and the shrill call of the departing train, my eyes caught the smile of a young woman who appeared as if conjured from the wind.

She came lightly, like the last mist of day. Her white dress fluttered beside her flowing black hair. Her smile bloomed like a flower under the gentle sunlight; her eyes were like autumn lakes reflecting the whole sky. I couldn’t help but approach her. I had to say something. She didn’t seem surprised, nor even shy. She smiled and nodded, no small talk,

no hesitation, just a gaze that looked straight into mine, as if we had known each other from a past life.

I glanced toward the flower field and found myself saying:

"This golden field… it held me here."

She smiled again, unfazed:

"I also said those very words when I first came here, more than twenty years ago."

"Then you must know this place well. Would you walk with me this evening?"

"I'd be happy to, if you wish."

And just like that, we walked side by side into the flower field. Yellow blooms blanketed the path beneath our feet. A soft scent drifted through the breeze, like fresh silk, entangling itself in her hair. I felt as though I were dreaming. She walked beside me like a lover long-lost to time. Her smile, her eyes, her fragrance… everything about her stirred a deep, inexplicable intimacy.

We kept walking toward a far-off hill, hazy in the fading light, like something from a heavenly realm. And suddenly, in my heart, bloomed a quiet wish, "If only I could lie here in the flowers and sleep beneath the moon tonight."

I looked at her but said nothing. She turned and softly said:

"My home is nearby, just at the foot of that hill, where a stream flows all year round."

I wasn't the least suspicious, but startled nonetheless, how had she read my secret thought? Instinctively, I took her hand.

“Are we dreaming, my love? Or is this real?”

With a radiant smile, she gently clasped my hand and walked on with me. At the foot of the hill, beside a crystal-clear stream murmuring through stone, I embraced her, and she wrapped herself around me, eyes closed, lips parted. I kissed her fervently, her sweet mouth like wine numbing my tongue.

Twilight fell, bathing her face in golden hues. The sky shifted from rose to indigo, and the first silver moon rose over the hills. We sat together on a grassy knoll. The breeze stirred her dress and stirred my heart. She rested her head on my shoulder as I sang an old love song under my breath. Her eyes closed slowly, as though drifting into dreams. I cupped her cool cheeks in my palms, overcome with emotion. Then we kissed again, deeply, helplessly, a kiss soft and warm as rose wine.

That night, the moon bathed the world in silver. She led me to a modest home nestled into the hillside, thatched and humble, but glowing under the moonlight. I no longer felt part of the world I knew. Her arms were the sky, her breath the perfume of night. That room, that moment, it was heaven itself.

She rested her head on my shoulder and whispered:

“Your heart beats so real… yet I feel as though I’m dreaming.”

We clung to each other, not wanting to part. Outside, the wind whispered through the trees like a lullaby sung by unseen spirits, and the moonlight danced across the walls.

But dawn came like a warning bell.

I woke with a chill on my shoulder. I reached for her, but there was nothing but air. Birds chirped beyond the window. The wind rustled something I couldn't name. I searched everywhere, but all I found was a single note, ink still damp, as though she had just left.

"If fate allows, we will meet again. Just remember—the golden field will always be there."

I returned to the station feeling a bit heavy-hearted. The flower field still blazed bright, petals trembling in the breeze. But she was gone. A new train arrived. People came and went, no one knowing I had just stepped out of a dream more beautiful than any I'd ever known.

I asked myself, "Was it truly a dream? Or some fragile truth that flickers between two realms?

No matter. I will return to the field of endless gold, the dreamy hill, the singing stream. To that smile, that gaze, that moonlit night, I will never forget.

Yes, my love.

"If fate allows, we will meet again. Just remember, the golden field will always be there."

As the train pulled away from the station, I leaned out, searching for the sky where the dream still breathed in every cell of my being. So far now… but still so near. I took a deep breath and whispered to myself, "Sometimes, the most beautiful love stories… are the ones we cannot hold. We can only believe. We can only remember. And… we can only wait."

2

BỖNG NHIÊN TƯƠNG NGỘ

Sau đêm trăng huyền hoặc nơi cánh đồng hoa vàng, tôi trở lại với cuộc sống thường nhật như một kẻ đi lạc trong chính đời mình. Công việc vác ngà voi, viết lách, những chuyến đi đây đó, những buổi hội họp… tất cả đều lãng đãng như những áng mây chiều bay trên bầu trời cao qua khu rừng thông bạt ngàn, cùng với tiếng gió rạt rào như ru hồn tôi chìm sâu vào những cơn mộng mị.

Thỉnh thoảng, trong những giấc ngủ ngắn chập chờn, tôi lại thấy mình đứng nơi sân ga ấy, tàu vẫn lăn bánh, hoa vẫn vàng mênh mông, nhưng hình ảnh nàng đã tan vào gió. Tôi thường choàng tỉnh bất chợt trong giấc ngủ không yên bình hằng đêm, lòng bồi hồi luyến tiếc.

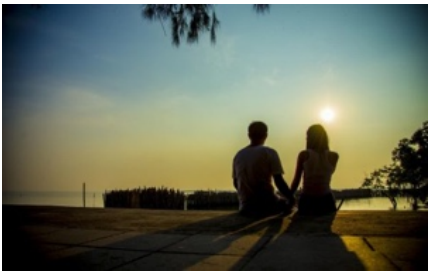

Ngày qua ngày, tôi vẫn giữ lá thư nàng để lại. Màu mực vẫn thơm hương giấy mới, nét chữ nghiêng mềm như chính giọng nói nàng. *"Nếu còn duyên, ta sẽ lại gặp ta. Chỉ cần nhớ cánh đồng hoa vàng sẽ luôn còn đó."*

Câu viết ấy như một sợi chỉ mỏng manh giữ tôi không đứt lìa khỏi ký ức diệu vợi kia. Tôi cất thư trong ngăn bàn ngủ, nơi chỉ mình tôi biết. Bất cứ khi nào mỏi mệt, tôi lại mở ra nhìn để tiếp tục mộng mơ, để bồi hồi tiếc nhớ…

Rồi một buổi chiều gần cuối hạ, khi tôi đang ngồi một mình trong căn gác vắng nơi rừng thông, bên khung cửa sổ nhìn ra sân cỏ còn lấp lánh nước sau cơn mưa giông, chuông cửa reo lên, ông bưu điện trao cho tôi một thư bảo đảm. Bên trong thư chỉ vỏn vẹn vài chữ, *"Em sẽ ghé thăm anh khi thu chớm sang, trong dịp đi công tác nước ngoài."*

Tim tôi đập loạn nhịp. Tôi đọc đi đọc lại nét chữ thân quen, lòng vô cùng phấn kích. *"Chớm thu sang"* cũng không còn bao lâu nữa… Tôi vội vã hồi âm,

"Em ơi chín đợi mười trông,
Tưởng như chiếc lá giữa dòng đời trôi.
Còn gì vui hơn em ơi!
Chúng mình sánh bước chung đôi… rộn ràng."

Cả buổi tối hôm ấy, tôi không còn nghĩ được gì khác. Trước khi ngủ, bàn tay tôi run run mở ngăn kéo bàn ngủ lấy thư cũ ra đọc, *"Nếu còn duyên, ta sẽ lại gặp ta…"* Tôi ấp hai lá thư trên ngực, nằm bâng khuâng suy nghĩ về đêm trăng vàng, cánh đồng hoa, sườn đồi, căn nhà nhỏ giữa cánh đồng bên cạnh dòng suối nhỏ… và tai như vẳng nghe tiếng suối reo róc rách đưa tôi chìm vào giấc ngủ bềnh bồng.

Tháng Tám, lá bắt đầu rớt vàng sớm hơn mọi năm, như thể mùa thu được báo trước. Tôi bỏ qua những bận bịu không đáng, bớt đi những cuộc hội họp, chỉ để dặn lòng sẵn sàng đón nàng. Tôi như kẻ đang chờ đợi một sự mầu nhiệm rớt xuống bất cứ lúc nào mà chẳng thể chia sẻ với ai.

Cuối cùng rồi nàng cũng đến như cơn mưa giông bất chợt mùa hè. Tôi ra sân ga đón nàng. Nàng bước ra bến đợi, vai khoác áo khoác dài, khăn quàng vắt hờ trên bờ vai mảnh mai. Nhìn

thấy tôi, nàng nở nụ cười cũ… nụ cười khiến tôi quên hết mọi thứ chung quanh. Rồi những nụ hôn nồng nàn, đắm đuối. Vòng tay ôm cả hai thật chặt như ôm giữ một thứ quý giá nhất trên đời. Hơi ấm của nàng tan vào da thịt tôi, thật như đêm trăng xưa, thật như mùi tóc, mùi da thịt mà tôi chưa từng quên… cho tới khi có tiếng còi xe đứng đợi phía sau.

Tôi tính đưa nàng về góc rừng thông nơi tôi ở, nhưng chợt đổi ý, đưa nàng đến thẳng quán rượu bờ sông, nơi đêm đêm có tàu thuyền cập bến, từng đôi từng cặp dìu nhau trên khoảng đường gỗ dẫn vào bờ, hoặc ngả nghiêng dìu nhau trở lại những con tàu đứng đợi giữa đêm khuya. Đó là một buổi chiều xám lạnh, sương giăng lãng đãng bên sông.

Chúng tôi cùng nhau đi bộ dọc bờ sông, dìu nhau trên chiếc cầu gỗ xinh xắn, đứng ngắm dòng sông lặng lờ như đang đi vào giấc ngủ. Hơi sương mang chút lành lạnh, nàng đi sát vào tôi, bàn tay nắm lấy bàn tay, đi từng bước nhỏ, không ai nói với ai một lời.

Được một lúc thì chúng tôi bước vào một quán rượu. Buổi chiều êm đến lạ. Sương giăng giăng cho khung cảnh mờ ảo thêm. Tiếng nhạc lả lơi của quán rượu, những chiếc đầu cúi sát vào nhau thì thầm thì thầm… Nàng cũng ngồi sát vào tôi, bàn tay luồn dưới lớp áo khoác, khẽ đặt lên ngực tôi.

"Tim anh vẫn đập mạnh như đêm ấy."

"Vì chưa bao giờ anh ngừng nhớ em."

Nàng không trả lời, chỉ tựa đầu lên vai tôi, mắt lim dim, như chốn cũ, như nụ hôn cũ, như một cõi mộng tôi từng đi lạc.

Khi quán rượu lên đèn, tôi dìu nàng ra khỏi không gian ấm áp ấy đi về chỗ đậu xe. Bên ngoài, sương đêm rơi trắng bờ vai

nàng. Tôi khẽ hỏi nàng có lạnh không; nàng trả lời không lạnh nhưng muốn tôi ôm nàng trong vòng tay hướng về bến đậu.

Tôi đưa nàng về căn nhà nhỏ bên dòng suối cạn ở một góc rừng thông. Tôi đặt vali nàng cạnh giường, tháo khăn quàng cổ, tháo cả nỗi buồn cũ ra khỏi bờ vai nàng.

Đêm ấy, chúng tôi lại yêu nhau như chưa hề có chia ly. Tiếng thở, tiếng rên, tiếng gọi tên nhau hòa cùng tiếng lá cọ vào khung cửa sổ, tiếng gió xuyên qua khe cửa. Tôi nằm sát bên cạnh nàng, tay trong tay, nhắm mắt… Chốc chốc tôi lại hé mắt nhìn nàng, nàng cũng nhắm mắt nhưng không ai đi vào giấc ngủ. Dường như chúng tôi cùng sợ cái hiện thực sẽ biến mất khi tỉnh giấc, sợ hơi ấm này chỉ là ảo ảnh phù du.

Nàng vòng tay ôm tôi, thì thầm:

"Em không muốn đi đâu nữa, đêm nay…"

Tôi yên tâm chợp mắt sau những cuồng loạn ái tình.

Nhưng… thời gian không chiều lòng người.

Bình minh rón rén trở mình. Những tia sáng đầu ngày soi rọi xuyên qua rừng thông, tiếng chim kêu ríu rít sau vườn. Tôi mở mắt, thấy nàng đã ngồi bên mép giường, mặc lại chiếc váy trắng mỏng, đôi mắt xa xăm như đang nhìn xuyên qua lớp kính đọng hơi sương.

"Em lại đi sao?"

Nàng gật nhẹ, không quay lại. Tôi ngồi dậy, ôm nàng từ phía sau, siết chặt đến nỗi tưởng mình có thể giam nàng ở đây, trong buổi sáng lạnh này, mãi mãi.

Nhưng hơi ấm nàng dần trượt khỏi tay tôi như nước chảy qua ghềnh đá.

"Em phải đi. Đừng hỏi vì sao. Đừng giữ em."

"Nhưng lần này… em hứa quay lại chứ?"

Nàng không trả lời. Chỉ khẽ chạm môi lên môi tôi, rồi cúi mặt, bước ra khỏi căn phòng, nhẹ như bóng chim sắp khuất bóng trời xa. Dù biết cái gì đến sẽ đến, nhưng tôi vẫn thảng thốt đứng lặng một lúc rồi theo nàng ra xe, đưa nàng trở lại sân ga.

Con đường tới sân ga hôm nay như ngắn hơn thường lệ. Tôi cố chậm lại cho thời gian chậm lại, nhưng chớp mắt đã đến nơi. Tôi bước theo nàng ra khỏi xe. Trìu mến ôm hôn nhau thêm một lúc rồi nàng vuột khỏi vòng ôm, lẳng lặng xách hành lý bước đi, không thêm một lời giã từ, cũng không một ánh nhìn ngoái lại, mặc cho tôi cố vẫy tay bịn rịn giã từ.

Khi trở về phòng, tôi lại tìm thấy một mảnh giấy nàng để dưới gối, *"Nếu còn duyên, ta lại sẽ gặp ta. Cánh đồng hoa vàng vẫn luôn còn đó."* Giống hệt câu chữ năm nào. Giống hệt giấc mơ cũ. Chỉ có tôi là khác, mỗi ngày qua là già thêm một chút, mỏi thêm một kiếp đợi chờ với hy vọng còn gặp lại nhau.

Khi mùa đông gõ cửa, tôi vẫn giữ ấm cho mình bằng niềm tin mong manh ấy. Tôi bắt đầu viết lại tất cả về cánh đồng hoa vàng, về ánh trăng tan, về nụ hôn bên dòng suối, bên bờ sông, trong quán rượu, căn nhà nhỏ của hai nửa địa cầu; về hương thơm mùi tóc, hơi thở trong đêm qua hai lần gặp gỡ.

Và tôi tin, chỉ cần còn một người giữ mộng, thì mộng sẽ không bao giờ tàn.

Và nếu còn duyên, em ơi… ta lại sẽ gặp ta.

2

AN UNEXPECTED REUNION

After that enchanting moonlit night in the golden flower field, I drifted back to my everyday life like a wanderer lost in his own existence. Work weighed heavily on my shoulders, writing, traveling here and there, endless meetings… all of it felt as fleeting as afternoon clouds drifting high above the vast pine forest, mingling with the whispering winds that lulled my soul deeper into its daydreams.

Sometimes, in restless short naps, I would find myself standing again at that same train station. The train still rumbling on, the flowers still stretching endlessly and golden, but her image had dissolved into the wind. I would often wake up abruptly in the dead of night, my heart aching with a wistful longing.

Day after day, I kept the letter she had left behind. The ink still carried the faint scent of fresh paper, the slanted strokes as gentle as her voice. *"If fate allows, we shall meet again. Just remember, the golden flower field will always be there."*

Those words were like a fragile thread keeping me tethered to that distant, miraculous memory. I hid the letter in my nightstand drawer, known only to me. Whenever exhaustion weighed me down, I would open it, read it again, and allow myself to dream, to feel the ache of longing all over again…

Then, one late summer afternoon, while I sat alone in my quiet attic in the pine forest, staring out the window at the grass yard

still glistening after a sudden thunderstorm, the doorbell rang. The postman handed me a registered letter. Inside were just a few words, *"I will visit you when early autumn comes, during my overseas business trip."*

My heart raced wildly. I read her familiar handwriting over and over, my soul brimming with excitement. *"Early autumn"* would come soon enough… I hurried to reply:

"My love, I have waited so long,
drifting like a lone leaf down life's river.
What could be more joyful, my love!
We shall walk side by side again… full of bliss."

That entire evening, I could think of nothing else. Before I fell asleep, my trembling hands opened my nightstand and took out her old letter, "*If fate allows, we shall meet again…"* I pressed the two letters to my chest, lying awake, lost in thoughts of that golden moonlit night, the flower field, the hillside, the little house by the murmuring stream… and my ears seemed to catch the gentle gurgling of the water, lulling me into a drifting sleep.

By August, the leaves began to turn yellow and fall earlier than usual, as if autumn were sending an early sign. I brushed aside trivial tasks, skipped needless meetings, and told myself to be ready to welcome her. I felt like a man waiting for a miracle to fall into his hands at any moment, unable to confide this secret hope to anyone.

At last, she came like a sudden summer storm. I went to the station to meet her. She stepped out of the glass door, a long coat draped over her shoulders, a scarf loosely resting on her

delicate frame. When she saw me, she gave me that old familiar smile, the smile that made me forget everything else. Oh, those fervent, consuming kisses! Our embrace tightened as if we were holding the most precious thing in the world. Her warmth melted into my skin, as real as that moonlit night, as real as the scent of her hair and skin that I had never forgotten… until the honk of the waiting car behind us pulled us back to reality.

I had thought to take her back to my cabin hidden in the pine forest, but on an impulse, I brought her straight to the riverside wine bar, where boats dock every night and couples sway hand in hand along the wooden pier, or stagger back to their boats waiting silently under the night sky. It was a grey, chilly afternoon, mist drifting lazily along the river.

We walked together along the riverside, leaning into each other on the quaint wooden bridge, watching the sleepy river flow by. The mist carried a hint of chill. She pressed close to me, her hand nestled in mine, step by step, neither of us speaking a word.

After a while, we walked into a wine bar. The evening was strangely serene. The mist wrapped the scenery in a dreamlike haze. The soft, playful music in the bar, the whispers of couples leaning into each other… She pressed close to me, her hand slipping under my coat, resting gently on my chest.

“Your heart still beats so strongly, just like that night,” she murmured.

“Because I never stopped thinking of you,” I answered.

She didn't reply. She just rested her head on my shoulder, eyes half-closed, like the old place, the old kiss, like a dream where I once lost myself.

When the wine bar lit up for the night, I guided her out of that warm haven and back toward the car. Outside, the night mist drifts white upon her shoulders. I asked softly if she was cold; she shook her head but pressed closer, wanting my arms wrapped around her as we headed back to the parked car.

I brought her to my small house by the dry stream at the edge of the pine forest. I set her suitcase down by the bed, unwrapped her scarf, and lifted away the old sorrow from her slender shoulders.

That night, we made love to each other again as if there had never been a parting. Our breaths, our moans, our cries of each other's name blended with the rustling leaves brushing the windowpane, with the wind seeping through the gaps in the door. I lay beside her, hand in hand, eyes closed… Now and then, I peeked at her; she too kept her eyes closed, but neither of us slept. It was as if we both feared that reality would vanish at dawn, that this warmth was only a fleeting illusion.

She wrapped her arms around me, whispering:

"I don't want to go anywhere tonight..."

I drifted off, at peace, after our storm of passion.

But… time is never merciful.

Dawn tiptoed in. The first light of day broke through the pine trees, and birds chirped in the outside garden. I opened my eyes and found her sitting at the edge of the bed, already

dressed in her thin white dress, her eyes far away as if staring through the misted glass.

"Are you leaving again?" I asked.

She nodded slightly without turning back. I sat up, wrapped my arms around her from behind, holding her so tight I thought I could keep her here, forever, in this cold morning light.

But her warmth slowly slipped through my arms like water flowing over stones.

"I must go. Don't ask why. Don't hold me back."

"But this time… promise you'll come back again?"

She didn't answer. She just brushed her lips against mine, then lowered her eyes, stepped out of the room, silently as a bird about to vanish into the faraway sky. Though I knew this moment would come, I still stood frozen for a while before following her to the car and driving her back to the station.

The road to the station seemed shorter than ever that day. I tried to slow down, to drag time itself, but in a blink, we were there. I stepped out of the car after her. We embraced and kissed once more, tenderly, then she slipped from my arms, quietly lifted her suitcase, and walked away without another word of farewell, without a backward glance, leaving me waving after her fading figure.

When I returned to my room, I found a slip of paper she had left beneath my pillow, *"If fate allows, we shall meet again. The golden flower field will always be there."* The exact same words from long ago. The exact same dream. Only I have

changed, each day I grow a little older, a little wearier with a lifetime's worth of waiting, hoping to meet again.

When winter knocks at my door, I keep myself warm with that fragile hope. I begin to write it all down, about the golden flower field, the melting moonlight, the kiss by the stream, by the riverside, in the wine bar, the two little houses that bridges two halves of the world; about the scent of her hair, the breath of our nights through those two fleeting reunions.

And I believe, as long as one heart keeps the dream alive, the dream shall never die.

And if fate allows, my love… we shall meet again.

3

THÊM MỘT LẦN ĐƯA TIỄN

Sau khi bóng nàng mất hút sau cánh cửa phi trường, tôi buồn bã bước chậm về chỗ đậu xe. Gió sớm phi trường se lạnh lùa vào người khiến nỗi trống trải bên trong càng loang rộng hơn. Có cuộc chia ly nào không buồn. Bước chân bỗng nghe nặng. Tôi ngồi vào xe, tần ngần ngó qua chiếc ghế nàng mới rời đi, đưa tay ướm vào chỗ ngồi đã lạnh. Mùi nước hoa vương trên cổ áo len tôi mặc vội lúc sáng sớm. Tôi đóng hết cửa xe như sợ mùi hương thân quen bay mất, ngồi lặng một lúc, đưa mắt nhìn khoảng trống vắng của bãi đậu xe như thể cứ chờ thêm đôi chút, biết đâu nàng sẽ đột ngột quay lại, chạy về phía tôi, ôm chầm lấy, rồi nói, "Em không đi nữa đâu."

Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng. Tôi khe khẽ hát bài "Khúc Nhạc Chia Ly" tôi viết năm nào, *"Chia tay hôm nay bao giờ ta gặp nữa, anh vẫn mơ màng nghĩ đến cuộc đoàn viên…"* Mọi thứ im lìm, nhìn đâu đâu cũng phảng phất mùi ly biệt.

Tôi nổ máy xe quay về. Hai bên đường, những vạt cỏ cuối mùa đã bắt đầu ngả vàng, mùa Thu không còn bao xa. Tôi tự hỏi, không biết trong cái đầu nhỏ đó đang nghĩ gì, có nhớ đến tôi như tôi đang nhớ đến nàng, có luyến tiếc như tôi đang luyến tiếc?

Căn nhà nhỏ bên góc rừng thông lặng lẽ đón tôi trở về. Tôi mở cửa, ánh sáng nhợt nhạt buổi sáng tràn vào căn phòng đầy ắp kỷ niệm. Mùi hương của nàng như còn phảng phất chung quanh. Bước vào phòng ngủ, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như lúc sáng. Tôi nằm vật xuống giường, đắp tấm chăn nàng đắp đêm qua như cố tìm hơi ấm của nàng còn sót lại. Đưa tay mở ngăn

kéo bàn ngủ, lấy hai tờ thư của nàng. Hai tờ thư như một, cũng dòng chữ mềm mại đó, nét chữ thân quen đó… cũng nội dung đó mà tôi đã đọc đi đọc lại cả trăm lần… rồi tự hỏi, biết duyên có còn đủ để gặp lại nàng không! Mơ mơ màng màng một lúc rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Khi bừng tỉnh giấc, tôi uể oải đứng lên mở hờ hai cánh cửa sổ phòng ngủ. Ánh nắng nghiêng nghiêng cho tôi biết trời đã về chiều. Tôi bước ra phòng khách, rót cho mình một ly rượu, loại rượu nàng từng nhấp môi đêm qua. Lại nhớ nàng, nhớ giọng cười khúc khích khi tôi nói những câu tếu táo vô thưởng vô phạt. Tôi đưa ly rượu lên môi, ngửa đầu uống cạn. Men rượu nóng ran, chảy xuống cổ họng, sưởi ấm phần ký ức đang bắt đầu hóa đá trong tôi.

Tự nhiên tôi muốn viết một bài thơ. Đến bên chiếc bàn gỗ quen thuộc, đặt ly rượu sang bên, bật đèn bàn, lấy giấy bút ra ngồi xuống bắt đầu viết. *"Nếu còn duyên, ta lại sẽ gặp ta."* Câu chữ ấy, tôi từng cười mà đọc, từng run tay mà ôm sát vào ngực, từng thuộc lòng như một câu kinh nhỏ để xoa dịu mình những đêm cô đơn. Vậy mà giờ đây, nó như lưỡi dao cùn cứa dần niềm hy vọng vốn đã mong manh.

Tôi châm thêm điếu thuốc, khói thuốc quyện với mùi gỗ cũ, mùi lá thông ngoài cửa sổ và hương tóc nàng chưa kịp tan. Tôi giụi điếu thuốc vào gạt tàn, rồi cầm bút lên… Từ nơi sâu nhất trong tiềm thức tôi nghe bồi hồi rung lên.

Tiễn em đi nghe nỗi buồn về ngang rất vội.

Một câu bật ra, như tiếng thở dài tôi cố ghìm suốt dọc đường về. Từ đó, những chữ tiếp theo cứ tuôn ra, rành rọt, đẫm mùi khói thuốc và nỗi tiếc nuối:

Một lời tình sao nói mãi vẫn chưa suôn…

Tôi nhìn ra khung cửa sổ. Bóng hoàng hôn cuối hạ đã nhuộm vàng ối phương trời tây; những chồi lá thông run rẩy trước gió. Mây trên trời như những cánh chim lạc, bay về phía trời xanh xa vắng. Mọi thứ như đồng lõa với nỗi buồn đang nặng trĩu trong lồng ngực. Tôi vung bút viết tiếp:

Trên trời xanh, mây trắng cũng vấn vương
Trôi lãng đãng qua vườn sau vàng lá
Vừa mới gặp, bây giờ đà hai ngả
Và chiều nay lại cách biệt muôn trùng.
Nhịp tim yêu trong lồng ngực hãy còn rung
Mà bóng dáng em đã dặm ngàn xa khuất.

Nhớ ánh mắt dịu dàng, nhớ nụ cười mỉm, nhớ vòng tay ôm ở thềm ga phi trường… tôi nâng ly rượu uống trôi niềm nhung nhớ rồi lại cắm cúi viết:

Tiễn em đi nghe mạch sầu u uất
Muốn vỡ oà cùng giọt nắng rưng rưng.
Trên đường về hoa lá cũng bâng khuâng
Đứng ngơ ngác trong sắc thu vàng vọt.

Ai cũng biết cõi nhân sinh bèo bọt
Tình chúng mình làm sao biết về đâu
Ai không mong tình thắm đậm bền lâu
Dù cách biệt hai phương trời thương nhớ.

Tiễn em đi bỗng lòng anh trăn trở
Có khi nào là lần cuối không em
Mình sẽ làm gì với những nhớ cùng quên
Khi cây trụi lá đứng bên bờ sương gió

Biết là sẽ hai phương trời vò võ
Cùng chăn đơn gối chiếc nghĩ về nhau
Hy vọng chúng mình còn có lần sau
Như trời đất hết đông xuân về tới.

Mỗi câu thơ là một vết xước của ký ức. Tôi nhớ khoảnh khắc nàng siết tay tôi trên bậc thềm ga lạnh, đôi mắt chưa kịp cạn buồn đã vội quay đi. Tôi nhớ hơi thở nàng phả vào cổ tôi đêm qua, nhớ bờ vai nàng run nhẹ trong giấc ngủ chập chờn. Tôi sợ chính mình sẽ quên mất những thứ đó, như từng quên bao giấc mộng khác khi tuổi trẻ rời bỏ tôi vội vàng.

Mảnh giấy trước mặt đã lấp đầy. Tôi uống cạn ly rượu và lòng tôi cũng đã dịu bớt phần nào. Tôi biết mình sẽ lại chờ, sẽ lại hy vọng, sẽ lại tự dỗ mình bằng câu *"Nếu còn duyên…"* trong những đêm nghe gió vi vu trên đầu cây ngọn cỏ. Và tôi cũng biết, ngay cả khi nàng không bao giờ trở lại, tôi vẫn sẽ còn đủ can đảm để viết tiếp những câu thơ này, để giữ nàng sống mãi trong tôi thăng hoa cho những con chữ không quá vô tình.

Tôi đặt bút xuống, dựa lưng vào chiếc ghế, đôi mắt khép hờ. Khói thuốc cuối cùng lơ lửng trong phòng, quẩn quanh như bóng nàng, như tiếng cười thoáng qua. Tôi đọc lại bài thơ mình vừa viết, chậm rãi, như đọc một lời nguyện cầu:

"Tiễn em đi nghe mạch sầu u uất,
Muốn vỡ òa cùng giọt nắng rưng rưng…"

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đã chầm chậm buông xuống rừng thông. Những giọt sương đầu tiên đọng trên ô kính. Trong căn phòng này, chỉ còn tôi và bài thơ, như một chứng tích mong manh của cuộc tình vừa vội vã ngang qua, để lại tôi ngồi đây gặm nhấm nỗi buồn thêm một lần đưa tiễn./-

3

ONE MORE FAREWELL

After her silhouette vanished behind the airport gate, I walked slowly back to the parking lot, heavy with sorrow. The early airport breeze, cool and sharp, seeped through my coat, making the emptiness inside me spread even wider. What parting is ever without sorrow? Every step felt like it carried the weight of a thousand regrets.

I sat in the car, lingering for a moment, eyes drifting to the passenger seat she had just left behind. I reached out, gently pressing my palm against the spot that was already cold. The faint scent of her perfume still clung to the collar of the wool sweater I had thrown on in a rush that morning. I shut all the doors tightly, as if trying to trap that familiar scent inside. I sat still, eyes fixed on the barren expanse of the parking lot, foolishly hoping that if I waited just a little longer, maybe she would suddenly come running back, throw herself into my arms, and whisper, “I won’t leave after all.”

But that was nothing more than wishful thinking. I hummed softly to myself the “Farewell Song” I wrote years ago, *“Today we part, when will we meet again? I still dream of that reunion…”* Everything was silent, every corner soaked in the melancholy of separation.

I started the engine and drove off. On either side of the road, the end-of-season grass had already begun to yellow; autumn was not far away now. I wondered what was going through her small, busy mind. Did she think of me the way I thought of her? Did she feel this pang of longing the way I did now?

The small wooden house by the pine grove silently welcomed me home. I opened the door, letting the pale morning light spill into a room brimming with memories. Her fragrance still lingered faintly in the corners.

Stepping into the bedroom, everything was just as it had been that morning. I collapsed onto the bed, pulling up the blanket she had used the night before, as if trying to catch the last warmth she'd left behind. I reached for the nightstand drawer, pulling out the two letters she had written me. Two letters, yet they felt like one, the same gentle lines, the same familiar handwriting, the same words I had read and reread a hundred times over. And yet I asked myself again: would fate be kind enough for us to meet once more? Half dreaming, half awake, I drifted into sleep without knowing exactly when.

When I woke, the sluggish light spilling through the half-open window told me it was already late afternoon. I wandered into the living room and poured myself a glass of the same wine she had tasted the night before. Her laughter echoed faintly when I remembered her giggling at my silly jokes. I lifted the glass to my lips, tilting my head back to drink it all in one go. The warmth of the wine burned down my throat, thawing parts of my memory that were beginning to fossilize inside me.

A sudden urge struck me to write a poem. I moved to the familiar wooden desk, set the glass aside, switched on the desk lamp, took out my pen and paper, and sat down to begin. *"If fate allows, we shall meet again."* I had once laughed while reading that line, once held it tight to my chest with trembling hands, and memorized it like a silent prayer for lonely nights.

But now, it felt like a dull knife slowly carving away what little hope remained.

I lit another cigarette; the smoke mingled with the old wood, the pine scent drifting through the window, and the faint trace of her hair's fragrance that refused to vanish. I stubbed out the cigarette, took up my pen, and from deep within, words began to tremble their way out.

Seeing you off, I hear sorrow rush back in haste…

One line slipped out, like a sigh I had been suppressing all the way home. After that, each word flowed freely, crisp yet saturated with smoke and regret:

One word of love, yet spoken endlessly, still feels so shy…

I glanced out the window. The late summer dusk dyed the western sky a deep gold; the pine shoots quivered gently in the breeze. Clouds overhead drifted like wandering birds, floating off toward some distant blue. Everything conspired to deepen the sadness pressing against my ribs. I dipped my pen again and continued:

In the blue sky, white clouds also seem to linger
Drifting lazily above the autumn garden of falling leaves…
We had just met, and now already two paths apart,
And this afternoon again drags us worlds away.
The heartbeat of love still echoes inside my chest,
Yet your shadow has vanished into the distance of a thousand miles…

I remembered her gentle gaze, her shy smile, her arms wrapped around me at the airport gate. I lifted my glass, drank away my longing, then bent down and wrote on:

Seeing you off, I feel veins of grief swell heavy
I wish to burst open along with the sun's tearful ray
On the road home, even flowers and leaves seem lost
They stand bewildered in the pale, withering hue of late autumn.

All know this human life is fleeting and fragile
How could our love ever know where it shall rest
Who does not wish for a love deep-rooted and enduring
Though separated by two distant skies of longing?

Seeing you off, suddenly my heart aches and wonders
Could this be the last time, my love, tell me so
What shall we do with all these memories and forgetting
When trees stand bare by the edge of mist and wind?

I know we shall keep to two lonely skies apart
Each with a single pillow and blanket, dreaming of each other
Still, I hope we shall yet have another chance
As winter ends, spring will return once more to this earth.

Each line was a fresh scratch across old scars. I remembered the moment she squeezed my hand on the cold airport step, her eyes not yet empty of sadness, before turning away too soon. I remembered her breath warming my neck the night before, her slender shoulder trembling lightly in restless sleep. I dreaded that someday I would forget these things, just as I had forgotten so many fleeting dreams when youth slipped away in a hurry.

The sheet of paper before me was now full. I drained the last of my wine and felt the storm inside me calm, if only a little.

I knew I would wait again, hope again, soothe myself once more with that line, *"If fate allows…,"* on nights when the wind whispers through the trees and grass above my roof. And I knew that even if she never returned, I would still have enough courage to write on, keeping her alive within me, blooming again and again through words that refuse to die.

I laid down my pen, leaned back in my chair, eyes half-closed. The final curl of cigarette smoke hovered in the room, circling like her shadow, like the echo of her laughter fading down the hallway. I read the poem again to myself, slowly, as if reciting a prayer:

Seeing you off, sorrow veins pulse heavily,
I want to burst along with the sun's tearful ray…"

Outside the window, night had begun to softly drape itself over the pine woods. The first beads of dew clung to the glass pane. In this room now, there was only me and the poem, fragile proof of a love that had hurried past, leaving me here to cradle my longing in one more farewell.

4

CÁNH ĐỒNG HOA VÀNG

Tôi không nhớ rõ đã bao nhiêu lần tôi thì thầm một câu hỏi nhỏ giữa đêm; hỏi chính tôi, hỏi em, hay hỏi một cánh đồng vô tri

vô giác ở một phương trời xa lạ mà tôi đặt tên cho nó là Cánh Đồng Hoa Vàng, "Khi nào mình sẽ gặp lại nhau?"

Cứ mỗi lần Thu đến, cứ mỗi khi gió chướng thay mùa, đất trời trở mình se lạnh, tôi lại nghe lòng xao xuyến, muốn với tay chạm vào một kỷ niệm tưởng đã xưa cũ những vẫn còn sống mãi trong tôi. Có lắm khi tôi tự mâu thuẫn lấy mình giữa thực và mộng. Thực vì nàng đã ở bên tôi không những một mà tới hai lần rồi. Mộng là cứ chiều về nàng đến, sáng ra nàng đi cũng đã hai lần rồi. Tôi đã tới cánh đồng hoa vàng trong một đêm Thu, nàng cũng đã đến với tôi ở rừng thông vừa qua, cuối Hạ; đã tay trong tay, má tựa vai kề ở quán rượu bên bờ sông huyền ảo, đã ân ái mặn nồng cùng với trăng sao…

Đêm nay Thu đã về ngang, bỗng nhiên lòng quay quắt nhớ.

Tôi ngồi một mình nơi chiếc bàn con đặt bên cửa sổ, ngọn đèn vàng hắt bóng tôi rung rinh trên vách. Nhìn ra bên ngoài, trăng sao vời vợi, rừng thông vẫn rì rào như tiếng ai thở nhẹ. Một tay cầm bút, tay kia vuốt lên trang giấy trước mặt mà cảm như đang vuốt tóc nàng, mái tóc lòa xòa hôm nào gặp gỡ; mái tóc từng quệt vào mặt tôi khi chung bước bên nàng, từng vướng lại mùi hương của hai đêm ân ái… Những ảo tưởng nầy làm tôi thao thức từng đêm.

Đêm nay, bỗng nhiên lòng rất nhớ.

Nỗi nhớ hiện thực, có hình, có tên, len lỏi lãng đãng theo từng sợi khói thuốc rồi cuộn quanh tâm trí, bóp nghẹt lồng ngực, co giản theo từng nhịp thở. Mạch thơ dâng trào, tôi đặt bút viết:

Bỗng nhiên lòng rất nhớ
Muốn liên lạc hỏi em
Cánh đồng hoa vàng năm xưa

Có phải đang ở trong mùa gió chướng
Ngắm trăng thu cho tôi nhiều liên tưởng
Một bóng lẻ loi đang ngước mắt nhìn

Em ơi, em có đang dõi mắt nhìn trăng, có đang nhớ nghĩ đến anh như anh đang thầm thì gọi tên em, gọi tên kỷ niệm, *"Em ơi, cánh đồng hoa vàng năm xưa có đang rực rỡ và em có đang lẻ loi ngước mặt nhìn trăng?"*

Cánh đồng hoa đã dệt một cuộc tình
Khi tôi từ một chuyến xe bất ngờ bước xuống
Giữa mùa gió chướng
Giữa một mùa trăng
Tôi thường nói với em nếu không phải tiền căn
Sao không đón ai mà đứng đợi giữa ga chiều lộng gió

Nhớ lần gặp gỡ đầu tiên. Tôi xuống xe ở một nơi không định đến. Cánh đồng hoa vàng bát ngát mời gọi hay một định mệnh buộc ràng?

Tôi bước xuống và em đứng đó
Tóc tung bay, tà áo phất phới bay
Tôi giật mình nghĩ tới chuyện liêu trai
Khi bốn mắt quấn quýt nhìn nhau không nói
Không tự chủ đến bên em vờ hỏi
"Tôi không rành đường nhờ cô chỉ hộ hướng đi"

Nghĩ cũng buồn cười thật hả em? Cho tới giờ nầy tôi vẫn tự hỏi, tại sao em không đón đưa ai mà có mặt nơi đó, tại sao em gặp tôi, tại sao mình có thể làm thân dễ dàng, dễ dàng đến nỗi tôi đã lén cấu vào da thịt mình để biết đó là hiện thực.

Một bắt đầu như thế nhưng thật diệu kỳ
Em cười mỉm gật đầu vui vẻ

Rời khỏi sân ga trời chiều bóng xế
Tôi theo em như định mệnh an bài
Qua cánh đồng hoa vàng
Chân bước khoan thai
Gió lồng lộng và không gian yên tĩnh
Bước bên nhau như đi về vô định
Dưới vầng trăng rực sáng buổi thu về

Tôi thề với em, giây phút ấy tôi tưởng mình đã đi lạc vào một chuyện liêu trai. Tóc em tung bay, trong gió mang mùi hương làm ngây ngất lòng tôi. Rồi chúng mình cùng bước bên nhau rời khỏi sân ga đi về vô định. Được một lúc thì không ai có thể nghĩ ra:

Cả hai đứa bỗng quay nhìn nhau
Như để lắng nghe
Tiếng tim đập giữa đôi lòng lạnh giá
Trong vòng tay tôi, thân em rệu rã
Môi nở hoa đón nhận nụ nồng nàn

Em không nói lời nào và tôi thì cứ đắm chìm như trong cơn mộng, bởi tôi nghĩ có nói gì cũng trở nên thừa thãi:

Giữa cánh đồng hoa vàng
Dưới trăng thu lồng lộng
Mình đến với nhau như trong giấc mộng
Chuyện tương lai ai biết được, ai người

Vâng, khoảnh khắc đó, không gian đó… mọi thứ như ngưng đọng lại. Hiện tại còn không rõ thì nói chi đến tương lai! Vẫn nhớ chúng tôi đi bên nhau buổi chiều hôm ấy rất chậm, không ai nói với ai một lời nào; nắng phai dần trên cánh đồng hoa mênh mông. Từng đợt gió lùa làm cánh đồng hoa lượn sóng

như đồng ruộng lúa non trong quá khứ khiến lòng tôi chơi vơi. Tôi muốn nói một điều gì đó nhưng lại lặng yên, sợ làm vỡ một không gian êm đềm và mọi thứ sẽ tan như khói sương…

Chợt một cơn gió mạnh tạt cành cây vào khung cửa sổ làm tôi giật mình bước ra khỏi cơn mộng mị. Châm thêm điếu thuốc, tôi viết tiếp:

Vẫn chỉ là chuyện đời
Hết biệt ly sẽ có ngày sum họp
Nhưng giữa tôi và em như có gì không ăn khớp
Nên nỗi chờ mong cứ thế lớn dần
Thu đã về
Lá đã rụng đầy sân
Vẫn dõi mắt hai phương trời thương nhớ
Cánh đồng hoa vàng mỗi mùa lộng gió
Ánh trăng thu vẫn vằng vặc trên cao
Nghĩ tới em
Lòng quặn thắt nao nao
Giữa cung bậc của "hai đầu nỗi nhớ" (*)

Bài thơ đã viết xong mà lòng cứ mãi bâng khuâng. Tôi xếp bút, bước ra hiên ngoài. Ánh trăng thu lấp lánh trên cao, đóm lửa trên môi vẫn từng hồi đỏ rực. Những tiếng chuông gió bên thềm thỉnh thoảng ngân lên nhiều tông điệu khác nhau mỗi khi có chú gió ngang qua. Có vài ngời bạn thỉnh thoảng gặp nhìn tôi có vẻ lạ lẫm, "Độ nầy thấy mầy có vẻ điên điên!" Đôi khi tôi thử soi gương cũng thấy mình là lạ. Ừ, điên thì đã sao! Khi nhớ thương đủ lớn, điên cũng là cách để biết mình còn hiện hữu trên đời. Dĩ nhiên là tôi không thể chia sẻ những tâm tư sâu kín trong lòng; vì dù có nói ra chắc cũng không ai tin. Mà

làm sao đời thường có thể tin được một câu chuyện tình hết sức hoang đường như thế.

Tôi trở vào phòng ngủ, nằm vật xuống giường, tay ôm gối mộng, cố dỗ giấc ngủ. Trong giấc mơ chập chờn, tôi thấy em quay lại, vẫn tà áo trắng, vẫn tóc buông dài. Em đi ngang qua tôi, những sợi tóc chạm nhẹ vào má tôi, rồi khuất bóng giữa cánh đồng hoa vàng nghiêng nghiêng trong gió.

Tôi chạy theo, gọi tên… chỉ nghe tiếng gió khẽ cười. Và tôi thức giấc thấy tay mình đang vẫy vào khoảng không.

Mai nầy, nếu ai đó chợt hỏi, "Anh có tin sẽ gặp lại nàng không?" Có lẽ, tôi sẽ mỉm cười, *"Chỉ cần còn một người giữ mộng thì mộng sẽ không tàn."* Và dù chỉ là mộng, tôi vẫn nguyện bước xuống chuyến xe ấy thêm nghìn lần nữa. Vì chỉ khi tôi gặp lại nàng, đứng cùng nàng giữa cánh đồng hoa vàng, tôi mới thực sự cảm nhận được hết mãnh lực của tình yêu.

4

THE FIELD OF YELLOW FLOWERS

I cannot quite recall how many times I have whispered a single, small question into the quiet of the night, asking myself, asking you, or asking an insentient, faraway field to which I once gave a name the Field of Yellow Flowers, "When we will able to see each other again?"

Each time autumn returns, each time the monsoon winds shift, the earth turns crisp, the air tastes of change, my heart stirs restlessly, reaching out to touch a memory I believed to have grown old, yet which still breathes within me. So often I

contradict myself, lost between dream and reality. Reality, because she was with me not once but two times already. Dream, because she had arrived at dusk and had gone at dawn. I have wandered through the Field of Yellow Flowers on an autumn night; she has found me in the pine woods at summer's end; we have walked hand in hand, cheek to cheek, shoulder to shoulder at a riverside tavern veiled in moonlight, have had passionate love under the stars and moon witness…

Tonight, as autumn leans halfway through, my heart twists in sudden longing.

I sit alone at this small table by the window. The yellow lamp spills my wavering shadow across the wall. Looking out, the sky with bright moon and stars; the pine forest murmurs like someone's soft breath at my ear. One hand holds a pen, the other drifts over this sheet as though brushing her hair, that wild hair from the day we met, hair that brushed my face as we walked side by side; hair that still clings to the scent of two nights of love… Such illusions return, keeping me awake each night.

Tonight, my heart aches unbearably.

This longing is no phantom, it has form, it has name. It curls through drifting smoke, coils around my mind, presses tight against my ribs case, swelling and contracting with each breath. Poetic pulse rises up, and I start write them down:

Suddenly, my heart aches unbearably
I wish I could reach out and ask you
The Field of Yellow Flowers of years ago
is it now beneath the monsoon winds

Watching the autumn moon, my thoughts unfurl
a lone shadow lifting its gaze to the sky

Darling, are you too lifting your eyes to the moon tonight? Are you missing and thinking of me, as I quietly whisper your name, summon the past," Darling, is the Field of Yellow Flowers still shining bright, are you lonely watching the moon above?"

The flower field has woven a love story
When I suddenly stepped down from a train unexpectedly
In the middle of the monsoon season
In the middle of a moon season
I often told her, if it wasn't a predestined relationship
Waiting for no one, but stood there at the station in the middle of the windy afternoon

I remember our first meeting. I stepped down from the train unexpectedly in a place I never meant to visit. Did the endless yellow flowers call me in, or did fate draw the thread?

I stepped down — and there you were
Hair lifted by the wind, áo dài fluttering
Startled, I thought of ghostly tales
Four eyes caught, locked in silence

Without knowing why, I came closer and pretended to ask *"I don't know the way here. Could you show me where to go?"*

It makes me smile now, doesn't it? Even now, I still wonder, why were you there, waiting for no one? Why did you meet

me? How could we grow so close, so easily, so quickly that I secretly pinched my own skin to believe it was real?

It began like that, strangely beautiful
You smiled shyly, nodded kindly
We left the station together, dusk falling
I followed you, as though fate had quietly arranged it
across the Field of Yellow Flowers
walking unhurriedly
wind roaming free, silence gentle all around
we walked side by side yet wandering nowhere
beneath the full blaze of the harvest moon

I swear to you, in that moment I felt I had strayed into some ghostly tale. Your hair danced in the wind, carrying a scent that dazed my senses. We walked together from the empty station toward no clear end. Then, in a hush neither could break:

We both turned to each other suddenly
as if to listen
for the heartbeat warming two lonely chests
In my arms, your body sank
your lips bloomed to taste my fervent kiss

You said nothing; I drifted deeper into that dream, knowing words would ruin the hush:

Beneath the autumn moon,
in the middle of the Yellow Flowers field,
we came to each other as in a dream.
Nobody think of anything in the future

Yes, that moment, that place… everything froze in time. When the present was so unclear, who could speak of tomorrow? I still remember how we walked side by side that twilight, so slowly, no words passing between us; the sunlight quickly faded over the boundless field, while waves of wind rippled through the flowers like green rice paddies of the past, leaving my heart drifting far away. I wanted to speak, yet fell silent, afraid that a single word would break the fragile calm and scatter all things like morning mist…

A sudden gust lashes a branch against the window, pulling me from my wandering thoughts. I light another cigarette and write on:

Such is life
Once parted, there may yet be a reunion
But between you and me, something remains misaligned
So waiting only deepens

Autumn has returned
leaves carpet the yard
Still, we watch from distant edges of longing
The Field of Yellow Flowers breathes again with restless winds
The autumn moon is still shining high in the sky
I think of you
My chest tightens, a dull ache swells
Within this fragile chord of "two ends of longing." (*)

The poem finishes, but my heart does not settle. I set down my pen and stepped out to the porch. Overhead, the autumn moon glitters; the tip of my cigarette flares and dims. The hanging wind chimes hum a different tune each time the breeze sighs

past. Some friends glance at me lately, puzzled, “You look a bit weird these days!” Sometimes I tried looking in the mirror and recognized what their thoughts were. Well, so what if I was crazy! When the longing was big enough, being crazy was also a way to know that I still existed in this world. Of course, I couldn’t share my innermost thoughts because even if I said it, no one would believe it. And how could ordinary people believe such a wild love story?

I go back to my room, fall onto the bed, clutch my pillow of dreams, trying to cradle sleep. In drifting half-sleep, I see her return, still in her white áo dài, hair streaming down. She passes beside me, strands of hair brushing my cheek lightly, then her figure slips away into a tilting Field of Yellow Flowers dancing in the wind. I run after her, call her name, only to hear the wind chuckle softly. And I wake to find my hand waving at empty air.

Anytime later, if someone should ask me, “Do you believe you will see her again?” Perhaps, I will smile and answer, “So long as one heart keeps the dream alive, the dream can never die.” And even if it is only a dream, I would step off that train again a thousand times more, because only when I see her again, standing amidst the Field of Yellow Flowers, I will truly feel the boundless force of love.

———

(*) “Two ends of longing” — in the song of Phan Huỳnh Điểu.

5

HOA TƯƠNG TƯ NỞ MUỘN

Đêm xuống rất nhanh. Tôi lại ngồi nặn óc viết xuống những huyễn mộng trong lòng, những thương nhớ về khung trời xa nhưng không lạ; tôi vẫn ngồi nơi chiếc bàn nhỏ nơi cửa sổ, dán mắt nhìn trời đêm. Gió Thu se sắt như một bàn tay vô hình khua nhẹ hàng chuông gió, từng tiếng rời rạc rơi lạc vào đêm. Ngọn đèn vàng hắt bóng tôi đổ dài trên vách loang lổ những vết nứt cũ kỹ. Tôi ngồi bó gối trên chiếc ghế quen thuộc, lặng lẽ nhìn những chiếc lá vàng cuối mùa rơi ngoài khung cửa, từng chiếc từng chiếc một; và bầu trời lồng lộng trên cao gieo từng tiếng đêm xuống khoảng không gian tĩnh lặng.

Có vài lần tôi tự hỏi, làm người như tôi, mang trong tim một nỗi hoài mong đã mỏi mòn theo năm tháng, là điều may mắn hay bất hạnh? Nếu tôi là một cánh chim, như tôi vẫn ảo mộng giữa những đêm khó ngủ, chắc hẳn bây giờ tôi đã xoải cánh mà bay về phương trời nơi cánh đồng hoa, nơi có ánh trăng treo nghiêng mỗi đêm như chờ tôi gõ cửa, nơi căn nhà nhỏ bên

chân đồi với tiếng suối róc rách ngày đêm, nơi có một người con gái đã làm tâm hồn lẫn thể xác của tôi đoài đoạn.

Ngồi bó gối nhìn lá vàng rụng rớt
Lòng bâng khuâng, tim gõ nhịp xôn xao
Nếu là chim chắc hạnh phúc biết bao
Sẽ xoải cánh bay về phương trời mộng

Nhưng tôi vẫn chỉ là một con người, nặng trĩu trong lòng những mối tơ vò không sao gỡ nổi. Thế nên đêm nay tôi lại ngồi đây, hai tay bó gối, mắt dõi theo lá rơi, nghe con tim gõ từng nhịp thổn thức. Tôi vẫn còn nguyên hình hài ấy, cái hình hài đã từng đứng cạnh nàng bên chân đồi vắng những ở một chiều Thu muộn, bước từng bước trên con đường trăng trải dài như dải lụa bạc. Khi ấy, tôi vẫn còn tin rằng chỉ cần tay nắm tay thì mọi xa cách đều nhường chỗ. Nhưng bàn tay em vốn mong manh như cánh hoa phù dung, vừa chớm nở đã sớm lụi tàn.

Phương trời em biển trời xanh lồng lộng
Có trăng soi chênh chếch chỗ em ngồi
Có đường trăng mình từng bước bên nhau
Trên biển vắng ở những chiều thu muộn

Tôi sợ cả chính mình khi lỡ để lòng trĩu nặng cho một mối tình không tưởng. Bởi cứ mỗi khi bóng đêm phủ kín, tôi lại nghe rõ những câu hỏi tôi chưa từng có lời đáp. Rồi tôi hình dung một bóng hình cô độc cùng với những đêm dài hun hút, em của những sợi tóc buông lơi, em của bờ môi mọng đỏ dưới vầng trăng lung linh mà tôi đã từng chạm, từng hôn, từng ngỡ sẽ giữ được chân em.

Ngồi bó gối nhìn bóng đêm chụp xuống
Lòng phân vân như phím lỡ dây chùng
Cuộc sống mỏng manh tựa đoá phù dung
Sớm nở tối tàn; cuộc đời dâu bể

Có những lúc nhìn trăng tà bóng xế
Tim xôn xao, tim gõ nhịp bồi hồi
Còn được bao lần trọn vẹn niềm vui
Mà canh cánh đâu đây mầm ly biệt

Giờ đây, tôi chỉ còn lại nỗi phân vân, như một dây đàn đã chùng, dù gảy cách nào cũng chỉ phát ra một thứ âm thanh khô khốc, tắt lịm giữa đêm sâu. Tôi tự nhủ, cuộc đời mỏng manh như đoá phù dung sớm nở tối tàn. Thế thì có gì bất ngờ khi một cuộc tình, dù nồng nàn đến đâu, cũng buộc phải khép lại trong lặng im? Nhưng kẻ lụy tình có bao giờ chấp nhận một sự thật phũ phàng như thế. Bởi hai lá thư, một dòng chữ viết giống hệt như nhau, "Nếu còn duyên ta sẽ lại gặp ta…" Và tôi cũng nghĩ có lẽ cánh đồng hoa vàng vẫn còn đó. Nếu cánh đồng còn đó, ánh trăng còn đó thì chắc nàng vẫn còn nhớ đến lời hẹn ước.

Những đêm trăng sắp tàn thế này, tôi lại ngồi đếm bao nhiêu lần tôi đã tự hứa sẽ quên, rồi bao nhiêu lần tôi lén mở lòng để nhớ. Bao nhiêu mùa trăng trôi qua, tôi vẫn lặng lẽ nói với trăng, với gió, với bóng đêm, "Xin hãy cho tôi thêm một lần gặp lại nàng. Chỉ một lần nữa thôi, để biết rằng tất cả không chỉ là mộng mị."

Tôi đã sống một đời đầy tiếc nuối. Tôi đã gom nhặt từng mảnh vụn ký ức giấu trong từng dòng thơ, từng câu chữ để hy vọng có một ngày nào đó nàng đọc thấy để có thể quay lại bên tôi.

Thôi thì để một mình tôi giữ, một mình tôi lật giở mỗi đêm, để thấy tim mình vẫn còn đập, để biết tôi vẫn còn sống.

Tôi đã sống với một đời tưởng tiếc
Thì em ơi đừng cộng nữa nha em
Mộng với mơ cho thương nhớ dài thêm
Càng xa cách tình tôi càng khô khốc

Vẫn biết ngày mai mặt trời lại mọc
Trái đất nầy… dẫu có chậm, vẫn quay
Cố hát hoài bản tình nhẹ như mây
Nghe dội lại hồn mình riêng một phía

Em ơi, có nghe được tiếng lòng tôi đang thổn thức? Nếu nghe được, xin đừng chất thêm giấc mơ nào cho tôi. Những giấc mơ ngọt ngào rồi cũng thành lưỡi dao cùn cứa vào vết thương cũ. Càng mộng mị, tôi càng héo khô. Càng hy vọng, tôi càng tàn úa. Nhưng làm sao để ngưng hy vọng khi tôi còn nhớ rõ cái đêm trăng đầu tiên ấy, khi môi em hé mở dưới con đường trăng dài hun hút, khi tiếng gió reo vi vu qua ngàn cây như lời hát ru nhẹ nhàng, êm ái.

Bờ môi mọng trên đường trăng ngày đó
Những luyến lưu khi từ biệt ra về
Rồi cách chia cho ngày tháng lê thê
Càng mong ngóng càng thấy tình vô vọng

Tôi vẫn biết, mai này mặt trời vẫn mọc, trái đất vẫn quay đều như vòng quay định mệnh đã cuốn chúng ta vào nhau. Tôi cố gắng hát mãi bản tình ca nhẹ như mây, để trấn an lòng mình rằng mọi thứ rồi cũng sẽ qua. Nhưng tiếng hát ấy chỉ dội ngược trở lại, chạm vào vách hồn tôi, lạc lõng, trơ trọi.

Đã bao lần gặm nỗi buồn thấm thía
Lại chờ mong có một phép nhiệm mầu
Cho chúng mình có dịp gặp lại nhau
Khi thương nhớ trở mình trong đêm tối

Biết bao lần tim vật vờ bối rối
Ước được quên nhưng đâu dễ gì quên
Cứ nhớ hoài đêm trăng sáng long lanh
Những rung động của lần đầu gặp gỡ

Đã bao lần tôi lặng lẽ gặm nhấm nỗi buồn riêng. Đã bao lần tôi ngửa mặt hỏi trời cao liệu có phép mầu nào, để tôi được một lần nữa ôm em vào lòng, nghe em thì thầm giữa đêm trăng tỏ. Nhưng phép mầu chỉ dành cho những trái tim còn tin tuyệt đối. Tôi thì không còn đủ niềm tin, chỉ còn thói quen chờ mong, như một đóa hoa tương tư nở muộn, muộn đến mức khi nó bung cánh, thì mùa đã sang đông mất rồi.

Biết bao lần tôi tự hứa, thu đến tôi sẽ trở lại cánh đồng hoa. Thế nhưng, chưa kịp thực hiện thì mùa đã vô tình vuột khỏi tầm tay. Rồi thi tiếp tục dặn lòng mùa sau đừng quên nhé. Đêm nay, tôi ngồi đây, bó gối nhìn ánh trăng lồng lộng trên cao, nhìn theo khói thuốc bay cùng với những lời rụt rè nhắn gửi, "Mình sẽ lại gặp nhau em nhé!"

Một con dế kêu khẽ bên khóm tường vi. Tiếng kêu rền rĩ ấy càng làm lòng tôi co thắt. Tôi rít một hơi thuốc dài, nhả khói lên trời. Mùi thuốc lá hoà trong hơi đêm, lẫn vào mùi đất ẩm, mùi cỏ non sau vườn. Mùi này, tôi từng dắt em đi qua, tay nắm tay, chân giẫm lên cỏ mềm ướt sương. Tiếng cười em vẫn văng vẳng trong tôi, tiếng cười làm tôi khát khao một phép nhiệm mầu.

Em ơi, nếu một ngày nào đó giấc mơ tôi vỡ, nếu tôi lạc trong bóng tối không còn nhìn thấy con đường trăng, xin hãy là ánh sáng cuối cùng, là bóng trăng treo chênh chếch trên phương trời mộng. Để tôi còn biết mình chưa quên em. Để tôi còn can đảm hát tiếp bài tình ca nhẹ như mây, cho đến hơi thở cuối cùng.

Đêm nay, hoa tương tư trong tôi vừa nở. Một đoá muộn màng, một đoá đơn độc, dẫu nở chậm nhưng hương nó sẽ không bao giờ tan, như tình tôi, dẫu khô khốc vẫn âm ỉ chảy về phương trời em, nơi có bầu trời cao lồng lộng ánh trăng, nơi có tiếng suối reo róc rách bên sườn đồi cạnh căn nhà nhỏ. Căn nhà chứa một trời kỷ niệm.

5

THE LATE-BLOOMING FLOWER OF LONGING

Night descends swiftly. Once more, I find myself here, hunched at the little desk by the window, coaxing fleeting dreams out from the shadows within. The distant sky is far, yet never strange; a familiar expanse where my longing wanders like a restless ghost. The first breath of autumn chills the air; an invisible hand brushes the wind chimes above the porch, scattering their faint notes into the sleeping garden. A yellow lamp drips my shadow across the cracked old wall, making my solitude seem longer than this narrow room allows.

I sit with my knees pulled to my chest, a silent witness to each yellow leaf that slips free beyond the window frame. One by

one, they drift down, gentle and final, while the wide, star-sown sky rains secret whispers into the hush that wraps this place.

Sometimes, in the loneliness of this hour, I ask myself, “Is it mercy or a quiet torment to carry such a burden of yearning that no season ever quite erases? If I were a bird, as I often dream on these restless nights, by now I would have unfurled my wings and soared back across all distance to the flower field beneath its slanting moon, to that little house tucked at the foot of the hill where the stream sings day and night, to where a girl once made both my heart and my flesh ache with her nearness.

Knees hugged close, I watch each drifting leaf
A hush inside me stirs my heart’s brief grief
Were I a bird, I’d find my sky of dreams
Unfurl these wings and glide on memory’s gleam

Yet I am only a man; flesh-bound, thought-bound, with tangled threads I cannot unweave. And so tonight, as before, I hold my knees to my chest and follow with my eyes on each falling leaf, while my pulse pounds softly and hidden beneath the hush. Still this same frame, this same pulse, the same man who once stood by her side on a quiet hillside in an autumn dusk so long ago, walking beneath a road of moonlight that gleamed like a silk ribbon laid at our feet. Back then, I believed that if I held her hand, no distance could defeat us. But her hand was always as fragile as a hibiscus bloom, open at dawn, gone by dusk.

Where you dwell, wide sea and sky remain
A slanted moon keeps vigil by your lane

The moonlit path we walked, just we two
That quiet shore in autumn's fading hue

I fear myself most in these hours when I dare let this impossible love weigh so heavily inside me. For when night closes in, unanswered questions flicker at the edges of my mind. I see you again, a lone figure, hair unbound, lips blooming under trembling moonlight, the lips I once touched, once kissed, once foolishly believed I could keep forever.

Hugging my knees as the night pulls tight
My thoughts unravel, a loose string's flight
Life is brief as a hibiscus flower's grace
Born at dawn, by dusk leaves no trace

Sometimes beneath the moon's soft drift
My heart stirs in its secret shift
How many whole joys remain in my chest
When parting whispers haunt each breath

All that remains is doubt, a slack string that no longer sings, no matter how my fingers pluck. I remind myself, life is no sturdier than that fleeting blossom. Should I then be surprised that even the fiercest love must eventually bow its head in silence? Yet what fool in love ever accepts such truth willingly? There were those letters, after all, each line a quiet vow, "If fate allows, we shall meet again…" So, I still believe the flower field waits. If the field stands, if the moon hangs above it, perhaps you too, keep our promise hidden in your chest.

When the waning moon peeks behind drifting clouds, I count how many times I've sworn to forget you, and how many

times I have secretly broken that vow. So many moons have slid past, yet here I am still whispering to the moon, to the wind, to the sleeping garden, “Grant me one more chance to see her. Just once more, so I may know none of this was only a dream.”

I have lived a life stitched with small regrets. I have tucked every shard of us into lines of verse no one but I shall read, hoping someday your eyes might find them, and lead you back here. So let these memories remain mine alone to open each night, to remind me my heart still beats, to prove to myself that I am, in some secret corner, still alive.

I have carried regret my whole life’s thread
Beloved, please do not weave new dread
Dreams and yearning stretch my ache so thin
The farther you drift, the drier my skin
Tomorrow’s sun will surely rise and climb
The earth spins on in its patient rhyme
I hum our love song, light as the air
Yet hear it echo back in the empty lair

Tell me, my love! Do you hear my hidden voice trembling in the dark? If you do, do not heap more dreams upon my shoulders. Sweet illusions dull into knives that reopen old wounds. The more I dream, the more I wilt. The more I hope, the more I grow brittle. Yet how could I cut out this hope, when I still taste that first moonlit night on my tongue, your parted lips, the moonlit path endless ahead of us, the wind’s lullaby threading through the trees?

Your lips beneath the moon that night
Our final parting blurred from sight

Days drag long in a cold embrace
Longing grows, yet hope finds no place

I know, I know! Tomorrow the sun will rise, the world will spin, dragging us along. I try to hush my heart with that love song, soft as a drifting cloud. But each note only circles back, knocking against the bare walls of my soul, unanswered.

How many times I've tasted sorrow's bite
Still praying for some miracle's light
To bind us once more, heart to heart
When longing trembles through the dark
How often my heart wavers and sways
Wishing to forget — yet memory stays
I recall the moon's first silver gleam
The tremble of our first, soft dream

So many nights I've chewed this sorrow in silence. So many times, I've lifted my eyes to the vast heavens, begging for some spell to bring you back to me, to hear you whisper again beneath a moon too bright to bear. But miracles favor only hearts still unbroken by doubt. Mine has no such purity left, only this stubborn habit of waiting, like a flower of longing blooming too late, unfolding petals when winter already lays its claim.

How many times I've promised myself, *"When autumn comes, I will return to the flower field."* But every year, the season slips through my grasp like a ghost in mist. And then I whisper again, *"Next year, do not forget."* Tonight, I sit hugging my knees under the great vault of moonlight, watching my smoke drift to the sky, carrying shy promises, *"We will meet again, won't we?"*

A lone cricket stirs the silence near the rose bush. Its plaintive sounds tighten my chest. I breathe deep the tobacco, watch the smoke merge with night, the scent tangled with damp earth and young grass behind the house. That fragrance, I once led you through it, hand in hand, feet brushing wet blades. Your laughter echoes still within me, feeding my unending wish for a miracle.

Darling, if someday my dream breaks, if I wander lost in a darkness where no moon lights my path, then be my final gleam, the slanted moon hanging in our dream sky. Let me know if I have forgotten. Let me keep humming our gentle song until my very last breath.

Tonight, deep within, the flower of longing blooms at last. A single blossom, late and solitary, yet though it blooms so slowly, its fragrance shall never die. Like my love, dry but ever flowing back to the place where you wait, where the moon tilts, where the brook hums beside our little hillside house, that little house still cradling an entire heaven of our memories.

6.

NHỚ CUỘC TÌNH HUYỀN THOẠI

Trời đã thực sự sang thu.

Buổi sáng đồng hồ báo thức reo vang. Như mọi buổi sáng, đôi mắt còn nặng trĩu vì những mộng mị đêm qua. Vẫn giấc mơ cũ, vẫn bóng hình cũ, vẫn mùi tóc xưa thoang thoảng trong mơ.

Tôi bật dậy, rửa mặt vội, pha tách cà phê nóng rồi khoác áo ấm phóng xe ra khỏi cổng nhà. Hơi sương giăng mỏng trên những hàng thông còn im ngủ. Tiếng máy xe vang lên làm vài con chim ngái ngủ hốt hoảng bay vụt khỏi những tán cây ven đường. Vẫn con đường quen thuộc dẫn về phía thành phố vừa bừng sáng.

Giữa cái se lạnh đầu thu, tôi bất giác lại nhớ về Cánh Đồng Hoa Vàng, nhớ về cuộc tình huyền thoại. Tôi vẫn ngờ ngợ giữa hư và thực. Cũng mùa nầy hai năm trước tôi có có nàng trong vòng tay ôm. Thế rồi khi đất trời trở mình buổi sáng hôm sau, nàng đã quay mặt bước đi không có thêm một lần nhìn lại. Nàng đã nhất định ngăn không cho tôi đưa tiễn dù chỉ một đoạn đường ngắn. Rồi từ ấy đến nay… giống như từ gặp gỡ lần đầu mấy năm về trước… hoàn toàn mất dấu.

Tôi cũng đã hai lần cố tình trở lại sân ga vắng, đều ở mùa thu, khi gió thay chướng thay mùa. Một lần sau gặp gỡ lần đầu, một lần thu năm trước cách lần nàng đến Kingwood cả năm hơn… cũng chỉ vì tin vào lời hẹn ước của nàng, "…Cánh Đồng Hoa Vàng sẽ luôn còn đó!"

Vẫn thềm ga cũ, vẫn kẻ lên người xuống, vẫn cánh đồng hoa trong tầm nhìn, vẫn là hy vọng mơ hồ sẽ gặp lại nàng như buổi đầu. Có lần, trời chạng vạng, gió lùa ào qua mái ga cũ kỹ, và tôi đã đứng yên thật lâu, chỉ để nghe gió thì thầm. Tôi đã nghĩ, chỉ cần mình kiên nhẫn chờ đợi, một bóng áo trắng quen thuộc sẽ xuất hiện giữa muôn vàn sương khói. Nhưng tôi đã tràn trề

thất vọng, lầm lũi đón xe quay về. Tôi có hơi giận nàng vì lời hứa kia, dòng chữ nọ chỉ là những ảo ảnh, sương khói. "…Chỉ cần nhớ cánh đồng hoa vàng sẽ luôn còn đó." Ừ, cánh đồng hoa vàng đã luôn còn đó nhưng đâu có nghĩa gì nếu không có sự hiện hữu của nàng!

Có một đêm nằm mơ, tôi thấy mình đã trở lại sân ga năm đó, vẫn khung cảnh cũ, gió chướng vẫn dập dồn, trăng vẫn treo cao lơ lửng. Nàng cũng xuất hiện đón tôi như chưa từng chia xa. Không ai nói với ai một lời, chỉ cùng nhau sải bước, lặng lẽ đi về phía cánh đồng rợp hoa. Ánh trăng trải dài trên con đường mòn, nhuộm bạc đôi bóng đổ sát bên nhau, mùi hương tóc vẫn thoang thoảng trong gió. Tôi nghe tiếng cười nàng khẽ tan trong gió, tay trong tay tiến bước về hướng chân đồi xa.

Rồi dưới chân đồi, nơi có con suối nhỏ gầy nhom giữa hai bờ cỏ mềm, chúng tôi ngồi bên nhau, má kề vai tựa, môi tìm môi. Giữa tiếng róc rách của nước và tiếng gió lùa qua tán lá, hai thân thể quyện vào nhau như thể đã tan chảy hết mọi ranh giới của thời gian và lý trí. Để rồi đến sáng, khi tôi tỉnh giấc cũng chỉ còn tiếng lá xào xạc và mặt gối lạnh ngắt. Không có nàng. Không có dấu tích nào của một đêm ái ân, chỉ còn một khoảng trống trong tim tôi rộng ra từng khoảnh khắc. Tôi đã lặng lẽ đưa tay lên ngực, như thể muốn giữ lấy chút dư âm cuối cùng còn sót lại từ giấc mộng.

Dù là một giấc mơ, những nụ hôn ấy tôi vẫn tưởng như còn vương vị ngọt trong từng hơi thở đến tận bây giờ. Và cứ thế, tôi cứ mãi sống giữa hư và thực, giữa những kỷ niệm hiện rõ như mới hôm qua, và một hiện tại trống rỗng chỉ còn bóng tôi đổ dài trên bậc hiên mỗi đêm trăng sáng.

Tôi đã thử bao lần tự hỏi, "Tại sao phải ly biệt? Tại sao đã từng hứa hẹn mà vẫn lặng lẽ ra đi? Hay bởi vì định mệnh chỉ đủ cho đôi ta chạm vào nhau trong khoảnh khắc đẹp nhất rồi lại đẩy xa nhau như hai đường thẳng song song không hẹn ngày gặp lại?"

Tôi và nàng không phải những đứa trẻ vội vàng lao vào yêu đương rồi chóng vánh quên nhau. Chúng tôi không phản bội nhau, không hờn giận, không một lời cay nghiệt. Tất cả đều rất thật, rất êm đềm, chỉ có điều thời gian luôn đủ nhẫn tâm để bào mòn niềm tin mong manh nhất.

Nàng từng hỏi tôi, bằng giọng thì thầm, "Anh có tin định mệnh không?" Tôi cười, bóp nhẹ bàn tay nàng, "Anh chỉ tin vào những gì mắt anh thấy, tim anh chạm." Nàng cười, quay mặt nhìn xa, "Nhưng định mệnh không ai thấy được, mà nó vẫn buộc người ta gặp nhau, rồi chia tay…"

Tôi lặng người. Phải rồi. Chúng tôi gặp nhau không hẹn trước, yêu nhau không định kỳ, rồi xa nhau không một lời trách cứ. Mỗi lần nàng đi, đều là đi trong im lặng, chỉ để lại dư âm tiếng bước chân khuất dần, tiếng áo dài phất phơ hòa vào hơi sương ẩm ướt buổi sớm mai.

Tôi cũng từng hỏi nàng, trong một buổi chiều muộn nơi cánh rừng thông bạt ngàn vùng Kingwood, khi cả hai nép mình dưới gốc thông, nhìn mặt trời rơi dần sau triền đồi, "Sao em không ở lại bên anh?" Nàng chỉ cười, vẫn nụ cười như sương khói, "Anh đừng hỏi. Hãy cứ giữ em ở nơi đẹp nhất trong lòng anh. Thế là đủ."

Lần đó, tôi siết chặt tay nàng, lòng tự nhủ sẽ không để nàng đi thêm một lần nào nữa. Nhưng sáng hôm sau, vẫn chỉ còn tôi,

cỏ vẫn xanh, trời vẫn cao, gió vẫn thơm mùi hoa vàng, chỉ thiếu duy nhất bóng người đã trốn vào giấc mơ.

Chiều nay, đứng giữa bãi đậu xe của sở làm, tôi ngẩng đầu nhìn trời cao. Một chiếc lá vàng rơi nhẹ lên vai tôi, như một tín hiệu lạ lùng từ dĩ vãng. Tôi mỉm cười, tự nhủ lòng, "Dù cho thực tại có trống rỗng đến đâu, chỉ cần nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể trở về Cánh Đồng Hoa Vàng, trở về bên nàng, dẫu chỉ trong một khoảnh khắc mong manh.

Ngày tháng vô tình trôi đi sau hai lần gặp gỡ, mà mỗi lần gặp đều như một đoạn phim quay chậm… Nàng đến lúc hoàng hôn, vồn vã yêu nhau, rồi lại ra đi khi bình minh thức giấc. Rồi biệt tăm biệt tích!

Nhưng dù thế nào đi nữa, cuộc tình huyền thoại ấy, với tôi, sẽ chẳng bao giờ chết. Nó vẫn sống, vẫn lặng lẽ thở cùng gió, cùng mùi hoa vàng trên những con đường tôi đi qua, dù có thể tôi chẳng bao giờ gặp lại nàng thêm một lần nào nữa…

Có người bảo tôi điên. Phải rồi, khi người ta nhớ một điều gì đó quá lâu, khi người ta yêu một bóng hình đã không còn thực, điên chính là chốn trú ẩn duy nhất để linh hồn còn biết mình tồn tại.

Có người nói tôi lãng phí đời mình để nhớ một người không chắc đã còn nghĩ tới tôi. Nhưng làm sao họ hiểu được? Có những mối tình không cần gọi tên, không cần xác nhận, chỉ cần sống một lần trọn vẹn trong tim đã đủ để cứu rỗi phần đời còn lại. Tôi và nàng, có thể chưa từng thuộc về nhau theo nghĩa thường tình, nhưng đã chạm đến nhau bằng phần sâu nhất của khao khát và thương yêu.

Những buổi tối một mình, tôi hay ngồi trước cửa sổ, nhìn trăng treo giữa khoảng trời, tưởng tượng nàng cũng đang dõi mắt nhìn cùng một vầng trăng ấy, cách tôi vài ngàn cây số hay vài ngàn năm ánh sáng, tôi không biết nữa, rồi làm thơ, viết lại ký ức dàn trải tâm sự mịt mù. Chỉ mong rằng, ở nơi xa xăm đó, Cánh Đồng Hoa Vàng vẫn tồn tại, vẫn rực rỡ mỗi độ thu sang, và hy vọng nàng không bị thời gian chi phối, vẫn trẻ trung diễm kiều, chiều chiều ngồi bên dòng suối nơi triền đồi thấp, hát khúc Nghê Thường và đợi cho mối lương duyên chín muồi sẽ quay lại với tôi…

Có lẽ cánh đồng ấy giờ chắc vẫn còn đó, nếu tôi đủ can đảm quay lại. Tôi nói can đảm bởi vì hư thực đã lẫn lộn trong tôi, nhiều khi tôi cả tin những gì xảy ra chỉ là những giấc mơ của mộng tưởng. Tôi có thể lặp lại hành trình của tôi năm đó – dù đã 2 lần không gặp – bước lên chuyến xe lửa đi một vòng cho tới khi nhìn thấy cánh đồng hoa vàng, và con tàu dừng lại ở một sân ga vắng lặng đầy gió chướng. Nhưng biết cánh đồng ấy bây giờ vẫn còn đó hay không, có gặp lại nàng hay lại như hai lần trước?! Mà dù có gặp, biết đâu lòng người đã khác, thời gian đã chín muồi, vàng vọt; và tôi, vẫn là một lữ khách cô độc trên một hành trình không về được bến đợi.

Ở tuổi này, người ta thường sợ cô đơn. Còn tôi, tôi coi cô đơn là một bạn đồng hành đáng tin. Nếu một ngày nào đó tôi không còn nhớ nàng, không còn thấy nàng trong những giấc mơ chập chờn, ấy mới là điều đáng sợ nhất.

Nếu ai hỏi tôi bây giờ hạnh phúc là gì, có lẽ tôi sẽ mỉm cười, "Hạnh phúc là còn giữ được trong tim một cuộc tình huyền thoại, một bóng hình không bao giờ chết, một cánh đồng hoa vàng luôn nở rộ, bất chấp mọi đổi thay."

Và nếu ai hỏi tôi có sợ không? Tôi sẽ trả lời, cũng bằng nụ cười ấy, "Không. Vì chỉ cần một người còn giữ giấc mơ, giấc mơ ấy sẽ không bao giờ lụi tàn. Nếu nàng không trở lại, không biết tôi còn đủ sức, đủ can đảm để một lần nữa trở lại Cánh Đồng Hoa Vàng, dù chỉ để nghe gió trên cánh đồng hoa hát khúc tình ca bất diệt…"

6

REMEMBERING A LEGENDARY LOVE

Autumn had truly arrived.

Early in the morning, I woke up to the sound of my alarm clock. Like every morning, my eyes were still heavy with sleep, weighed down by the fragments of the dream from the night before, the same dream over and over again, the same familiar figure, the faint trace of her scent lingering in the air.

I got up abruptly, washed my face, brewed a hot cup of coffee, put on a warm coat, and rode out of the gate. Thin mist hung low over the sleeping pine trees. The sound of my engine startled a few drowsy birds into flight from the branches along the road. It was the same path I always took, leading into a city that was just beginning to wake up.

In the crispness of early autumn, I suddenly found myself thinking again about the Field of Golden Blossoms and the legendary love that once lived there. I still waver between wondering if it all had been real or just a figment of my longing. It was this very season, two years ago, when she had been in my arms. But when the world stirred the next morning,

she turned her back and walked away, without even a single glance.

She insisted I not walk her, not even a short way. And since that morning… just like after our very first encounter years before… she disappeared without a trace.

I had gone back to that quiet train station twice since. Both times in autumn, when the wind changes and the season turns. Once after our first meeting, and once again last fall, over a year after she came to Kingwood. I returned because I believed in the promise she left me, *"The Field of Golden Blossoms will always be there."*

The old platform was unchanged. People still came and went. The field remained visible from the station, blooming quietly in its world. And I still carried the faint hope of seeing her again, the way we first met.

There was a moment once, at twilight, when a gust of wind swept through the old station roof. I stood there for a long time, unmoving, just to hear it whisper. I thought that if I waited long enough, she might appear again with her white dress emerging gently from the mist. But nobody came. Disappointment filled me as I quietly boarded the train back.

I felt a tinge of bitterness toward her. Her words, that promise, that note, turned out to be nothing more than illusions. Mist. *"Just remember, the Field of Golden Blossoms will always be there,"* she had said. Yes, the field was still there. But what did it matter if you weren't?

One night, I dreamed that I had returned to that same station. Everything was just as it had been. The wind was still heavy

with seasonal change, and the moon still hung high and distant. She appeared as if we'd never parted. Without saying a word, we walked side by side, quietly heading toward the field awash in golden bloom. Moonlight stretched down the dirt path, casting our shadows side by side. Her scent still drifted in the breeze. I heard her laughter dissolve into the night wind. We held hands, walking toward the foot of the hill.

There, by the slope where a narrow stream ran between two banks of grass, we sat close together, her cheek resting gently against my shoulder, our lips seeking each other's. Surrounded by the trickling of water and the rustling of wind in the leaves, our bodies became one, as if the boundaries of time and reason had vanished. But when morning came, I woke up to the sound of dry leaves and the cold of my pillow. She was gone. There was no sign of the night before, no trace of her, no scent of her hair. Only an emptiness in my chest that seemed to grow with each breath. I reached up, pressed a hand to my heart, as if to hold on to the last lingering warmth from that dream.

Even though it was only a dream, I could still taste those kisses in my breath, sweet, lingering. And so I lived on, suspended between reality and memory. Between vivid moments that felt as fresh as yesterday, and a hollow present where only my shadow kept me company, stretching long across the front step on moonlit nights.

I've often asked myself, why the separation? Why did she leave after making those promises? Or was it simply fate? Fate that allowed us to find each other in our most beautiful

moment, only to pull us apart, like two lines destined never to meet again?

We weren't just fleeting lovers. We weren't reckless youths who fell in love too quickly and forgot each other even faster. We had no betrayals, no fights, no bitter words. Everything between us was gentle, honest. But time… time has a cruel way of wearing down even the most delicate kind of faith.

She once asked me, in a whisper, "Do you believe in fate?" I smiled and gently squeezed her hand. "I believe only in what I see, what I feel."

She laughed softly, turning her gaze to the distance. "But no one ever sees fate—and yet, it still brings people together. Then separate them."

I fell silent. It was true. We met without warning. Loved without rules. Then parted without a single word of blame. Every time she left, it was quiet, leaving only the soft sound of her áo dài brushing through the misty morning air.

Once, in the late afternoon under the vast pine trees of Kingwood, I asked her, "Why won't you stay with me?" We were tucked under a tree, watching the sun dip behind the hill. She smiled, that same smile, light as mist, and replied, "Don't ask. Just hold me in the most beautiful part of your heart. That's enough."

That day, I held her hand tighter than ever, silently promising myself I wouldn't let her go again.

But the next morning, she was gone. The grass was still green, the sky still high, the breeze still thick with the scent of golden

flowers. But she was no longer there, as if she had stepped back into a dream.

That afternoon, I stood in the parking lot outside work, looking up at the sky. A yellow leaf drifted gently onto my shoulder like a strange sign from the past. I smiled and said to myself: even if reality is hollow and empty, all I need to do is close my eyes, and I'll be back in the Field of Golden Blossoms. Back with her, if only for the span of a heartbeat.

The days have passed silently since those two encounters. And both times felt like slow-motion film… she arrived at twilight, loved passionately, then disappeared with the morning light. And then no news, no nothing. Vanished.

But no matter what, that legendary love has never died. It still lives. Quietly, softly breathing in the wind, in the golden blossoms that line the roads I pass, even if I never see her again.

Some have said I'm mad. Maybe they're right. When you've longed for someone too long, when you love a memory that may never have been real, madness becomes the only place your soul can still feel alive.

Others say I've wasted my life loving someone who may not even remember me. But how could they understand?

Some loves don't need to be named. It doesn't need to be explained. They just need to be lived deeply once, and that's enough to save an entire lifetime. She and I may never have belonged to each other in the ordinary sense. But we touched each other in the deepest reaches of longing and love.

On quiet nights, I sit by the window, staring at the moon hanging still and pale in the sky. I imagine she's somewhere out there too, watching the same moon, whether it's a few thousand miles or a few thousand light-years away, I no longer know. I write poems. I write memories. I scatter my thoughts into the mist.

And I hope that somewhere out there, the Field of Golden Blossoms still exists, blooming bright with every fall. I hope she's still young, still radiant, sitting by the stream at the foot of the hill, singing old songs, waiting for our destiny to ripen once more.

Maybe that field is still there. If I had enough courage, I could return. I say courage, because in me, dreams and reality have long since become blurred. Maybe I could ride the train again, retrace my path, wait until I see that sea of golden flowers, and the train stops once more at that wind-swept station. But who knows if that field is still there? Will she be?

Maybe it'll be like the last two times. Perhaps even if I see her, her heart will have changed. Maybe time has turned everything pale and distant. And I will still be just a lonely traveler, walking a path with no return.

At this age, most people fear loneliness. But I've learned to trust loneliness as my only true companion. If one day I stop dreaming of her, if she no longer visits my half-sleep, that would be the most terrifying thing of all.

If someone asked me now what happiness is, I think I would smile and say, "Happiness is holding in your heart a love that

never dies. A silhouette that lingers forever. A field of golden blossoms that blooms no matter how the world may change."

And if someone asks, "Are you afraid?" I will smile again and reply, "No. As long as one person holds on to the dream, that dream will never fade. Even if she never returns, maybe one day I'll still find the strength, the guts to return to the Field of Golden Blossoms, even only to hear the wind sing that eternal love song again…"

7

HOA NỞ CHẲNG HẸN KỲ

Khi tuyệt vọng đã nảy mầm, khi những hoài vọng, mơ ước đã lụi tàn theo năm tháng. Tôi vùi đầu vào công việc, cố trở lại trạng thái bình thường, đời sống thực, tách lìa những mộng tưởng, ảo ảnh. Tôi đã bắt đầu tìm vui với bè bạn, trở lại dần những đàn đúm trước kia. Tôi cố chối bỏ những ảo vọng đã làm nặng nề tâm trí nhiều năm qua.

Giữa khi xã hội đời thường chào đón tôi trở lại thì bất ngờ nhận được "tin nhắn," đến vào một chiều cuối thu khi trời đã ngả màu vàng nhạt và gió bắt đầu lùa nhẹ qua những hàng cây trụi lá.

“Đón em ở phi trường vào ngày giờ nầy…”

Oh no! Ôi trời! … chỉ hàng chữ ngắn ngủi, không thêm lời giải thích. Tôi chết lặng trước màn hình điện thoại, tim tôi đập loạn xạ như trống thúc quân ngoài chiến trường năm xưa, tay run quẹt tới quẹt lui như không tin những gì mình đọc thấy. Tôi dựa lưng vào thành ghế, hít thở thật sâu để điều hoà nhịp đập. Tôi bỗng như một gã thiếu niên mới biết yêu lần đầu. Có thể nào là nàng không? Có thể nào giấc mơ bao năm trời hoài niệm nay lại thành hiện thực?

Tôi nhìn ra cửa sổ, nắng cuối ngày vẫn còn vương nhẹ trên thảm cỏ úa màu, như một vệt ký ức còn sót lại từ những mùa hoa cũ. Trong tim tôi, điều gì đó bỗng nở bừng như một đóa hoa vừa chớm nụ, mong manh mà rực rỡ. Tôi không biết nên tin hay nghi ngờ, không biết mình đang tỉnh hay đang trong cơn mộng. Nhưng tôi vẫn khoác áo, lên xe và lao ra đường như một kẻ mộng du.

Chuyến xe ra phi trường như kéo dài cả thế kỷ. Đường phố tấp nập mà tôi thì cứ ngỡ mình đang lướt giữa hư không. Mỗi bảng tên đường, mỗi hàng cây lướt qua cửa kính như những dòng ký ức chảy ngược.

Khi đến cổng chờ đón, hoàng hôn đã bao phủ bầu trời. Ráng chiều nhuộm cả một góc trời vàng cam trôi, và hàng trăm người đứng chờ người thân, tiếng còi điều động cổng chờ của an ninh phi trường vọng lên từng chặp cùng với từng lớp người với hành lý nặng nề, đông nghẹt. Tôi đảo mắt tìm kiếm. Trong vô vàn gương mặt, liệu có một gương mặt thân quen, một ánh mắt đã từng nhìn tôi suốt đời?

Và rồi tôi thấy nàng. Nàng đứng đó, thật sự đứng đó, trong chiếc áo khoác dài màu kem, suối tóc vẫn đen tuyền như thuở nào, và nụ cười… nguyên vẹn như ngày nàng rời đi. Tôi bước vội xuống xe, lướt tới ôm chầm lấy nàng. Nàng cũng thế, đặt vội va-ly xách tay xuống đất và cũng ôm chầm lấy tôi. Cả hai trao nhau một nụ hôn đầy thương nhớ. Trong giây phút ấy, mọi khoảng cách, mọi năm tháng, mọi ngờ vực bỗng tan biến như chưa từng tồn tại. Tôi không thể tin vào hiện thực trước mắt mình. Đây không phải là mộng. Là thật! Là thật!

Tôi phóng xe đưa nàng đến quán rượu bên bờ sông, dòng sông San Jacinto hiền hoà, nơi từng êm ả đón nàng năm xưa. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, như hai kẻ chưa bao giờ xa cách. Nàng tựa nhẹ vào vai tôi, vẫn ánh mắt trầm tư đó, vẫn giọng cười khẽ như sương tan. Tôi ngắm nàng dưới ánh đèn vàng, và nhận ra, năm tháng chẳng thể nào chạm tới nàng. Dưới đôi môi nở hoa, tôi nghe lại bao lời chưa nói. Ly rượu cạn dần. Trăng thu lặng lẽ lên cao. Trong hơi rượu và mùi tóc nàng, tôi say một lần nữa; say như lần đầu tiên.

Khi bóng đêm phủ tràn trên mặt sông, chúng tôi đưa nhau về căn phòng mà đã bao năm chưa trở thành xa lạ. Đêm đó, lời nói là thứ thừa thãi nhất. Mọi điều cần hiểu đều đã nằm trong ánh mắt, trong hơi thở, trong vòng tay quấn quýt. Nàng ngủ yên trên vai tôi như một chú mèo nhỏ, yên bình và dịu dàng. Tôi nằm yên, hai tay ôm ghì thân thể mềm ấm của nàng chỉ sợ nếu mình cựa quậy, giấc mơ đẹp này sẽ tan biến lần nữa. Nhưng nàng không tan biến. Nàng vẫn bình yên nằm ngủ như chú mèo ngoan sau một bữa ăn no đầy.

Khi ánh bình minh len lén xuyên qua khung cửa sổ phòng ngủ, tôi mở bừng mắt, hoảng hốt ôm chặt nàng hơn, nghiêng đầu

thầm thì bên tai nàng, “Em trở lại thật rồi, em không rời đi nữa chứ?” Nàng nhẹ gật đầu, nụ cười có vẻ ngậm ngùi, “Em đã đi quá xa, tưởng sẽ không bao giờ quay lại. Nhưng không nơi nào em thấy mình thuộc về, ngoài cánh đồng hoa vàng và anh.”

Tôi thật sự xúc động, siết nhẹ bàn tay nhỏ, ôm chặt nàng hơn như muốn hoà tan thân thể nàng vào thân thể tôi, cảm nghe hai quả tim đang cùng chung nhịp đập. Tôi thầm thì, lời nhẹ như mây, “Em không cần giải thích gì thêm. Chỉ cần anh luôn có em, anh có thể đánh đổi tất cả.” Nàng ngước lên hôn tôi, “Anh nói thật anh nhé? Cùng đi với em, về sống giữa cánh đồng hoa vàng. Vâng, anh yêu, cánh đồng hoa còn đó và em nhất định sẽ ở mãi bên anh.

Sau vài ngày ngắn ngủi cho tôi thu xếp đời mình. Chúng tôi quyết định cùng về lại nơi xưa trên chuyến xe lửa năm nào, đến sân ga cũ, cánh đồng hoa vàng. Không phải để tìm kiếm nữa, mà là để lưu lại an hưởng những ngày hạnh phúc bên nhau. Không phải để chờ đợi nữa, mà là để bắt đầu lại từ đầu. Trên chuyến tàu quay lại miền ký ức, chúng tôi ngồi bên nhau, nhìn cảnh vật lùi dần sau ô cửa. Lần này, chúng tôi không còn cô đơn, không có ai tiếc nuối, không một ai phải trông đợi một phép mầu.

Khi tàu dừng ở sân ga lộng gió, tôi lấy vali và nắm tay nàng bước xuống. Cánh đồng vẫn ở đó, vàng rực dưới trời thu. Tôi quay sang nhìn nàng. Nàng đang mỉm cười, ánh mắt long lanh. Chúng tôi đi bên nhau giữa những luống hoa, tay trong tay, không vội vã. Đời này, tình yêu không phải lúc nào cũng đến đúng lúc, nhưng nếu còn duyên, hoa vẫn có thể nở, dù chẳng hẹn kỳ.

Đêm ấy, dưới ánh trăng vàng nghiêng nghiêng trên triền đồi, bên dòng suối nhỏ, nàng thì thầm bên tôi, "Có lẽ chúng ta đã trải qua một kiếp, chỉ để gặp lại nhau và cùng nhau ôm chầm lấy hạnh phúc." Chúng tôi nằm lăn ra cỏ, nàng vẫn thích gối đầu lên vai tôi, tôi xoay qua và nàng hờ nhắm mắt… Cả đất trời bỗng nhiên yên ắng đến lạ. Sau nụ hôn dài bất tận, tôi rót vào tai nàng, "Lần này, anh sẽ không để em đi đâu nữa. Dù là trong mơ."

Gió thu rì rào qua những tàn cây, cánh lá như một bản tình ca vừa trỗi lên, dịu dàng, thăng hoa và trọn vẹn.

— HẾT —

7

BLOSSOMS WITHOUT A PROMISED SEASON

When despair had already taken root, when hopes and dreams had withered with the passing years, I buried myself in work, trying to return to normalcy, to real life, to separate myself from illusions and reveries. I started finding joy again in friends, slowly returning to old gatherings. I tried to reject the illusions that had weighed on my mind for so many years.

Just when the ordinary world was welcoming me back, a message suddenly arrived on a late autumn afternoon, when the sky had turned a pale yellow and the wind began to rustle gently through rows of bare trees.

"Pick me up at the airport on this date and time…"

Oh no! My God! Just that single line, with no explanation. I froze in front of the phone screen, my heart pounding like the war drums on an ancient battlefield, my hands trembling as I swiped back and forth in disbelief at what I was seeing. I leaned against the back of the chair and took deep breaths to steady my heartbeat. I suddenly felt like a teenager falling in love for the first time. Could it really be her? Could the dream I had yearned for all these years truly be coming true?

I looked out the window. The late afternoon sun still lingered faintly on the withered grass, like a trace of memory left from past flower seasons. Inside my heart, something bloomed—fragile yet brilliant, like a newly budded blossom. I didn't know whether to believe or doubt, whether I was awake or dreaming. But I still put on my coat, got in the car, and drove off like a sleepwalker.

The drive to the airport felt like it lasted a century. The streets were bustling, yet I felt like I was gliding through emptiness. Every street sign, every passing tree outside the car window seemed like lines of reversed memories.

When I arrived at the arrival gate, dusk had enveloped the sky. The amber twilight drifted across one corner of the horizon, and hundreds of people stood waiting for loved ones. Security announcements echoed repeatedly, and layers of people and heavy luggage crowded the hall. I looked around anxiously. Among the countless faces, could there be one familiar face, a gaze that had once looked into me for a lifetime?

And then I saw her. She was standing there, truly standing there, in a long cream-colored coat, her hair still jet-black like before, and her smile… unchanged from the day she left. I

rushed out of the car and walked straight to her, embracing her tightly. She did the same, hastily setting down her carry-on and wrapping her arms around me. We shared a kiss full of longing. In that moment, every distance, every year, every doubt melted away as if they had never existed. I couldn't believe the reality before my eyes. This wasn't a dream. It was real. She was real!

I drove her to the riverside wine bar, beside the gentle San Jacinto River, the place that had once quietly welcomed her. We sat next to each other, like two people who had never been apart. She leaned softly against my shoulder, with that same contemplative gaze, that soft laugh like melting dew. I looked at her under the yellow light and realized time had never touched her. Beneath her blossoming lips, I heard again all the words that had remained unsaid. The wine slowly emptied. The autumn moon silently rose. In the fragrance of her hair and the warmth of the wine, I found myself intoxicated once more, just like the first time.

As night fell over the river, we returned to the room that hadn't become unfamiliar despite the years. That night, words were the most unnecessary thing. Everything that needed to be understood had already passed, in our eyes, our breath, our entwined arms. She slept peacefully on my shoulder like a small cat, calm and tender. I lay still, arms wrapped tightly around her warm body, afraid that any movement would make the beautiful dream vanish again. But she didn't disappear. She still lay there, peacefully sleeping like a satisfied kitten after a full meal.

When dawn quietly crept through the bedroom window, I opened my eyes, startled, and held her tighter, leaning over to whisper in her ear, “You’re really back? You won’t leave again, will you not?” She gently nodded; her smile was tinged with melancholy. “I went too far, thinking I’d never return. But nowhere else felt like home, only the Field of Golden Blossoms, and you.”

I was truly moved. I squeezed her small hand, held her closer as if I wanted to blend her body into mine, feeling our hearts beating as one. I whispered, my voice as light as a cloud, “You don’t need to explain anything more. As long as I have you, I can trade everything else.” She looked up and kissed me. “You really mean it, don’t you? Come with me, let’s live together in the Field of Golden Blossoms. Yes, my love, the blossoms are still there, and I will stay with you forever.”

After a few short days for me to sort out my life, we decided to return to the old place on the same train from years past, back to the old station and the Field of Golden Blossoms. Not to search anymore, but to settle in and enjoy the days of happiness together. Not to wait, but to begin again. On the train bound for memories, we sat side by side, watching the scenery recede through the window. This time, we were not alone, there were no regrets, and no one was waiting for a miracle.

When the train stopped at the breezy station, I grabbed our suitcase and held her hand as we stepped off. The field was still there, glowing golden under the autumn sky. I turned to look at her. She was smiling, her eyes sparkling. We walked together through the flower beds, hand in hand, unrushed. In

this life, love doesn't always arrive at the right time but if the bond remains, the flowers can still bloom, even without a promised season.

That night, under the golden moon slanting over the hillside, beside a small stream, she whispered beside me, "Perhaps we've lived a whole lifetime, just to meet again and hold happiness in our arms."

We lay on the grass. She still liked to rest her head on my shoulder. I turned toward her, and she softly closed her eyes… The world suddenly grew strangely quiet. After a long, endless kiss, I whispered into her ear, "This time, I won't let you go. Not even in a dream."

The autumn wind rustled through the branches, and the falling leaves rose like a love song finally played, gentle, soaring, and whole.

— THE END —

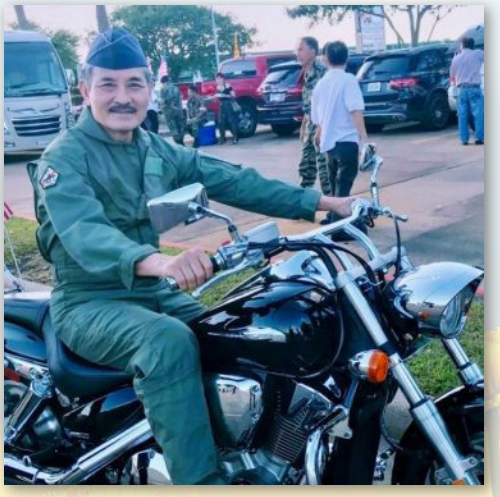

Former pilot of Air Forces of Republic of Vietnam; BA in Business Administration and BS in Computer Engineer; 8th Dan Black Belt Grandmaster of World TKD Federation. 1965 to present: Participating in Vietnamese literary forums;

Before 1975, have prose and poetry sporadically participated in popular newspapers and literary magazines in South VN; member of Chim Viet Tra Vinh literary group;

After 1975, frequent collaborator with most Vietnameselanguage Internet Forums, Special Literature Editions, and Vietnamese-language newspapers on essays, poetry, memoirs, reportage, short stories.

• Former general secretary of the Southern USA Pen Center; former secretary general of Vietnamese Abroad Pen Center (VAPC); former presidential candidate VAPC; former chairman of the Institutional Committee of VAPC.

• President of Than Phong International Martial Arts Federation since 2009. www.thanphongmartialarts.com

• Currently Chairman of the Southern USA Pen Center. Published Works:

Quite a few numbers of literary genres have been achieved: compositions of Writing, Poetries' works with pen pals, Literature groups, and Pen Pals Overseas; self-published collections of Poetry Books: "Homeland and Youth, For the Motherland – Me – And Love", "A Life of Remembrance"; collection of short stories "On the Rainy and Sunny Sides of Life"; a collection of memoirs "Happiness Is Within Reach).

Home Page: Literatures, Poetries, Music.

Together with pen pals, produced 2 audio CDs – poetry: "The Late Coming Dewdrops and The Old Path Still in Heart." Composed the very first Musical CD: "Fragrance for Life from The Flowers Garden".

Youtube Channel: Yen Son Music Video.

ISBN 979-8-9851868-2-6
9 798985 186826